MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI

S.A.S. G.E.K.
C.T.E.O.

RIPO

G.I.G

ANTITERORISTE

RANGER

ES... G.E.O.

246/2

G.E.K. U.A.R.

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC
1980

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂŢII STATULUI

Pentru uz intern

RIPOSTE ANTITERORISTE

SERVICIUL EDITORIAL ŞI CINEMATOGRAFIC
1980

Traduceri din limbile engleză, germană şi franceză, adaptare şi prelucrare de:
Nicolae TOMA
Gheorghe TRIFU
Dumitru DĂNĂU

COPERTA: Ştefan DOBRESCU

INTRODUCERE

În faţa creşterii pericolului terorist din ultimii ani şi a altor forme de violenţă, motivate politic, tot mai multe state au adoptat măsuri legislative de protejare a conducătorilor politici şi a diplomaţilor, a obiectivelor vizate cu precădere de terorişti (aeroporturi, sedii ale unor instituţii vitale pentru structura statală, depozite de carburanţi şi armament, fabrici cu producţie specială, bănci etc.), precum şi de constituire a unor unităţi specializate în riposta antiteroristă.

Sarcinile unor asemenea unităţi specializate nu sînt deloc uşoare dacă avem în vedere că grupările teroriste pregătesc temeinic acţiunile lor, aleg şi studiază îndelungat obiectivele (persoanele) asupra cărora îşi îndreaptă atenţia, folosesc mijloace şi metode diversificate, inclusiv armament eficace, îndoctrinează executanţii cu ideologii fanatice astfel încît să-i situeze pe poziţii de „tribuni ai cauzei".

De aceea, luptătorii unităţilor speciale de ripostă antiteroristă sînt selecţionaţi, pe bază de voluntariat, din rîndul cadrelor cu calităţi şi aptitudini psiho-fizice stabilite prin anumite normative, supuşi apoi unor teste şi programe adecvate de instrucţie. Respectînd rigorile unei asemenea pregătiri, avînd asigurat suportul moral şi de dotare tehnico-tactică specială, luptătorii unor astfel de unităţi au făcut dovada capacităţii lor de ripostă antiteroristă.

Datele despre unităţi care funcţionează în state capitaliste europene confruntate cu fenomenul terorismului (R.F. Germania, Marea Britanie, Franţa, Austria, Belgia şi altele) cazurile soluţionate oferă desprinderea de concluzii şi pentru organele Ministerului de Interne însărcinate cu adoptarea de măsuri pentru prevenirea oricărui act terorist pe teritoriul R.S. România.

Avizăm însă cititorii că măsurile întreprinse pe plan internațional în scopul prevenirii, combaterii și contracarării fenomenului terorist sînt în continuă perfecționare și adaptare în raport cu modul de acțiune, mijloacele și metodele folosite de teroriști. Preluarea experienței antiteroriste a altor state se cere a fi raportată la experiența, modul de organizare și sarcinile stabilite pentru aparatul Ministerului de Interne, ca element de structură al sistemului național de apărare antiteroristă.

R.F. GERMANIA — COMANDOUL ANTITERORIST „G.S.G.-9"

1. Cum a luat ființă „G.S.G.-9".

Infiintarea formațiunii de luptă antiteroristă „G.S.G.-9" (la nivel federal) a fost pusă la ordinea zilei imediat după masacrul din Satul olimpic și de pe aeroportul Fürstenfeld-München din 5 septembrie 1972.

Din dispoziția fostului ministru de interne, la 26 septembrie 1972, s-a trecut la organizarea „Grupei de apărare a frontierei 9" (G.S.G.-9).

Paralel cu aceasta au fost organizate și la nivelul landurilor formațiuni de acest gen, respectiv : „Comandourile mobile de intervenție" (M.E.K.), pentru unele landuri sau „Comandourile speciale de intervenție" (S.E.K.), pentru alte landuri.

Spre deosebire de formațiunile speciale ale landurilor, însărcinate cu misiuni de supraveghere și urmărire (inclusiv cu acțiuni de atac acoperit) orientate în special împotriva unor autori izolați, „G.S.G.-9" are atribuții clare de combatere a grupurilor teroriste de felul celor ce au operat în R.F. Germania.

Potrivit instrucțiunilor de serviciu, „G.S.G.-9", trebuie să intre în acțiune în special atunci cînd este vorba despre „omor și lovituri cauzatoare de moarte, răpiri, luare de ostatici și șantaj în scop de extorcare".

Formațiunea amintită poate fi folosită și în situația unor acțiuni și excese din partea unor demonstranți care periclitează liniștea și ordinea publică, precum și în scopul apărării unor oaspeți de stat ori oameni politici.

În situații deosebite, ordinul de intervenție este transmis direct de la Ministerul federal de Interne printr-un fir special între serviciul central și comandantul formațiunii.

Potrivit principiului federalist, „G.S.G.-9" intervine în zona evenimentelor dintr-un anumit land, după ce, în prealabil, și Ministerul de Interne al landului respectiv a solicitat sprijinul comandoului. De fapt, pînă în prezent, „G.S.G.-9" a fost utilizat în mod efectiv și la întreaga sa capacitate numai în operațiunea din Mogadiscio. Adevărul este că acest comandou special îndeplinește toate cerințele de performanță și modernitate în ceea ce privește personalul, tehnica de luptă din dotare și concepția tactică-operativă.

2. Structura organizatorică.

În prezent, „G.S.G.-9" este alcătuit dintr-o grupă de conducere, trei unități de intervenție, mai multe grupe tehnice (printre altele : experți în materiale explozive, scufundători-scafandri, transmisioniști, șoferi, specialiști în întreținerea tehnicii de luptă și în documentații), o unitate de instrucție-învățămînt, alta de elicoptere, precum și servicii de aprovizionare.

„Crema" comandoului o formează cele trei unități operative. Fiecare unitate este alcătuită din 30 de luptători, avînd în componență o grupă de conducere formată din cinci luptători și o grupă specială de intervenție alcătuită tot din cinci luptători. Posibilitățile de utilizare sau de intervenție ale acestor grupe sînt foarte diverse. De exemplu, fiecare grupă poate fi folosită ca echipă combatantă ori ca grupă de protecție de mare precizie.

Dotarea și instruirea oferă, de asemenea, o utilizare multilaterală a acestor grupe. Dominanta decisivă a unei grupe speciale de intervenție față de o grupă convențională o constituie mai buna asigurare a posibilităților de conducere (pentru întreaga unitate este valabil principiul : conducerea din față), o mai mare mobilitate, o mai strînsă legătură, utilizarea multiplă și, mai ales, posibilitatea reală a fiecărui luptător de a trece, ori de cîte ori este nevoie, de la o atribuțiune (funcție) la alta.

Cea mai mică unitate tactică a „G.S.G.-9" o formează grupa specială de intervenție. Acest concept operativ are la bază teoria brazilianului Carlos Marighella, „maestrul gherilei urbane".

În „Micul manual al gherilierului urban", Marighella vorbește despre necesitatea unor „grupe mici și independente de apărători" compuse din maximum 4—5 persoane. O astfel de unitate poate să pătrundă neobservată într-un mare oraș. Ea trebuie să fie elementul portant al tuturor acțiunilor. Ea își

COMANDANT
Grupa de consilieri
Grupul de elicoptere
Statul major
Unitate de elită
Unitate de elită
Unitate de elită
Unitate 4
Unitate specială
Unitate tehnică
Grupa de ghidare
Grupa de intervenție
Grupa de ghidare
Instruire
Grupa de ghidare
Grupa de intervenție
Grupa de ghidare
Grupa de intervenție
Transmisiuni
Documentație

Schema organizatorică — „G.S.G.-9"

planifică independent acțiunile și, de asemenea, își asigură propria aprovizionare cu cele necesare. Activitatea unei astfel de grupe nu este stingherită de vreo așteptare după ordine și comenzi. În locul unei structuri ierarhice, se naște o rețea indestructibilă, fapt pentru care distrugerea unei grupe rămîne fără efect asupra altor grupe.

„G.S.G.-9" și-a dezvoltat propriul său principiu organizatoric ca sistem antiterorist și de contragherilă prin răsturnarea conceptului marighellan. În general, în prima fază a organizării formațiunii „G.S.G.-9" s-a procedat potrivit principiului : de la inamic se pot învăța multe lucruri bune și, de asemenea, cine subestimează adversarul poate fi înfrînt.

În ceea ce privește structura internă, comandoul „G.S.G.-9" n-a avut modele din care să se inspire. Conceptul actual s-a născut printr-o muncă migăloasă bazată pe tehnica mozaicului : analize de caz, studierea unor experiențe și lucrări etc.

Astfel, grupele speciale de intervenție ale unității de elită pot fi constituite în orice moment într-o formațiune compactă de luptă, cu alte cuvinte, mai multe echipe pot fi aduse împreună în stare de intervenție. Costumele de luptă ale grupelor de intervenție sînt astfel concepute încît, în cazul luptei corp la corp, inamicul nu se poate ține cu mîinile de acestea. De asemenea, pentru a nu periclita pe comandantul acțiunii ori pe ofițerii care conduc operațiunile, este interzisă purtarea epoleților, semnelor de armă și a altor distincții.

3. Instruirea.

Toate măsurile de securitate întreprinse în diferite țări în cazurile unor acțiuni teroriste care au solicitat intervenția violentă în scopul eliberării ostaticilor au relevat faptul că acest lucru este posibil numai prin intervenția unor forțe speciale care dispun de o instruire excepțională în domeniul combaterii actelor de gherilă ori a teroriștilor.

Intervenirea unităților de elită israeliene la Entebbe în vara anului 1976 este un argument suficient în acest sens. Însă și olandezii, intervenind prin forță pentru eliberarea ostaticilor aflați în trenul din Assen (vara anului 1977), au dovedit că unitățile lor speciale de marină și jandarmerie pot, printr-o acțiune „surpriză", să zădărnicească planul teroriștilor.

În activitatea de instruire și antrenare a formațiunii „G.S.G.-9" este valabil următorul principiu : „Unitatea specială este exclusiv orientată spre inamic". Asta înseamnă că gîndirea tactică a luptătorilor „G.S.G.-9" este adaptată la metodele moderne de gherilă și teroare ale adversarului.

Instruirea în cadrul „G.S.G.-9" este deosebit de dură. Dar comandantul spune că „încă nu-i destul de dură întrucît trebuie pornit de la ideea că oricare adversar potențial dispune de grupe de sacrificiu". În acest spirit sînt instruite toate grupele operative. Structura programului de pregătire este următoarea : 13 săptămîni pregătire generală și 9 săptămîni instrucție specială.

La sfîrșitul pregătirii generale se decide dacă toți cei selecționați vor rămîne în continuare în cadrul „G.S.G.-9". Experiența de pînă acum a demonstrat că circa 40% din solicitanți fac față exigențelor programului și rămîn să continue și instrucția specială. Dealtfel, pregătirea este individualizată. Sportul, karatele, știința polițienească, dreptul, instrucția focului și tragerile, precum și psihologia constituie fondul cursului de bază. Pentru instruirea în domeniul karatelor sînt alocate șase ore pe săptămînă. Fiecare luptător este pregătit individual, însă și în colectiv, pentru situații de intervenție. În antrenamentul pentru lupta corp la corp, o importanță deosebită are funcția psihologică, în sensul formării la luptători a încrederii în propriile forțe.

Pe timpul exercițiilor nu se face nici o deosebire între funcții și grade, „indiferent de dificultățile întîlnite în programul de pregătire". În definitiv, țelul final al pregătirii îl formează dobîndirea celor mai ridicate calități morale și fizice necesare unei lupte pline de greutăți, surprize și privațiuni. Pentru a realiza astfel de performanțe, „G.S.G.-9" face antrenamente în munți, acordînd deosebit interes alpinismului, excursiilor în cele mai înalte masive muntoase etc... Programul este completat cu studii și discuții privind cauzele și rădăcinile ideologice ale terorismului, fiind analizați cu atenție autorii unor acte teroriste și practicile acestora. În acest domeniu, membrii „G.S.G.-9" sînt sprijiniți de specialiști și oameni de știință din toate ramurile cercetării științifice a gherilei și terorismului.

Un loc important în acest program îl ocupă instruirea cursanților în probleme psihologice, un accent sporit punîndu-se pe prezentarea și cercetarea din punct de vedere psihologic a tuturor aspectelor care privesc fenomenul terorist și pe teroriștii înșiși. Se acordă atenție specială analizării comportamentului specific al teroristului, precum și conduitei tactic-polițienești, adaptată psihologic la situație, a luptătorilor formațiunii, în special atunci cînd este vorba de luare de ostatici. Scopul întregului învățămînt teoretic îl constituie asigurarea unei informări atotcuprinzătoare în legătură cu infracțiunile grave.

Iată, de exemplu, planul de muncă și pregătire al formațiunii „G.S.G.-9" într-o zi obișnuită, cînd două unități de intervenție se află în localitate, a treia este în concediu, iar a patra efectuează program de pregătire.

Prima unitate se află în stare de alarmă și are următorul program de lucru :

— 7,00—8,00 : învățămînt ordonat ;

— 8,00—9,00 : instruire în lupta corp la corp ;

— 9,00—12,00 : instrucție de luptă ; exerciții pe pista cu obstacole dificile.

Unitatea a doua (de intervenție) are program de instruire :

— 7,00—9,00 : antrenamente de forță și cățărare pe cablu (frînghie) ;

— 9,00—12,00 : exerciții de tragere cu pistoalele automate.

Unitatea a patra (unitate de învățămînt) urmează un program de călire fizică. De dimineață : karate ; mai tîrziu : înot ; între timp : instrucția focului (cunoașterea, demontarea și montarea revolverului 38, precum și aplicații practice după manualul lui Franz Wordermann intitulat : „Terorismul, autori, motive, strategii" — München 1977).

4. Echipamentul și tehnica de luptă.

Factorii decisivi în combaterea modernă a terorismului sînt armele și sistemele tehnice ale unităților speciale. Din acest punct de vedere, „G.S.G.-9" dispune de o dotare excepțională.

Din parcul auto fac parte : limuzine grele Mercedes (tip 280 SE), de construcție specială, înzestrate cu cele mai moderne rețele de comunicație (bandă de frecvență 2—4 m pentru contact intern și legătură cu poliția) ; motociclete grele (tip BMW) ; un clinomobil ; autobuze Wolkswagen și autoturisme de aceeași marcă ; mașini speciale blindate și „girafe de lumină". Un sistem artificial de alarmă pune centrala de intervenție în situația să mobilizeze întreaga unitate în cel mai scurt timp.

Conducătorii auto din cadrul „G.S.G.-9" efectuează antrenamente de conducere a autoturismului în condiții de stress. Scopul este ca șoferul să stăpînească mașina și în cele mai extreme situații, cu obligația de a nu pierde din ochi „cazul".

Atît conducerea autovehiculului în cea mai mare viteză, cît și așa-numita instruire anti-hijacking (antideturnare) fac parte din categoriile speciale de intervenție. Trăgătorii de elită au în dotare puști speciale și sînt la zi cu cele mai recente cuceriri din domeniul industriei optice. Fiecare grupă de trăgători este dotată cu aparatură de ochit pe timp de zi și de

noapte. Pentru misiunile pe timp de noapte, aparatele de ochit cu infraroșii sînt combinate cu luminatoare. Șefilor de unități le stau la dispoziție binocluri de noapte de înaltă eficiență. Ca aparat de ghidare pe întuneric, conducerea intervenției utilizează așa-numiții „ochi de bufniță", care au calitatea de a asigura și prin cea mai densă beznă vizibilitatea cîmpului de acțiune, fără ca adversarul să sesizeze acest lucru.

În privința dotării cu armament, „G.S.G.-9" posedă : puști mitraliere MP-5 pentru cartușe de 9 mm, produse de firma „Heckler et Koch". Această armă trece drept standard pentru întreaga poliție vest-germană. Ea este o armă de mînă, automată, cu un înalt grad de precizie. Încărcătorul conține 30 de cartușe. De asemenea, „G.S.G.-9" mai are în dotare o armă de același tip, dar cu amortizor acustic. Aceste arme, în ultima vreme, au căpătat pe plan internațional o aplicare din ce în ce mai mare.

Echipa de trăgători de elită mai este dotată cu armele G 3/SG 1 (Heckler et Koch) — o construcție specială pentru trăgătorii de precizie —, precum și cu o armă de tragere obișnuită, tip G 3 cu aruncătoare de grenade. De asemenea, între armele de mare precizie, printre cele mai moderne și mai apreciate pe plan mondial, se numără marca Mauser 66. Din dotare mai fac parte : pistolul P9S de 9 mm (Heckler et Koch) și revolverul tip „Smith et Wesson" 38 special.

O instalație construită în subsolul sediului unității permite trăgătorilor să-și testeze în orice moment reflexele și capacitatea de tragere. Între momentul scoaterii armei și cel al împușcăturii nu trebuie să treacă mai mult de o secundă, altfel rezultatul este apreciat nesatisfăcător.

În ceea ce privește antrenamentul cu armele de foc, luptătorii fac exerciții și studiază și armamentul din dotarea teroriștilor ori al unui adversar potențial, pentru a putea utiliza armele inamicului, în situația capturării, împotriva acestuia.

Un alt aspect al programului de pregătire îl formează autoapărarea luptătorului care, într-o situație deosebită, poate să-i smulgă inamicului arma (în cadrul luptei corp la corp) și să facă uz de ea spre a învinge. Pentru a realiza acest lucru, „G.S.G.-9" probează toate sistemele de arme străine. În depozitul unității se găsesc tipuri diferite de arme, folosite de teroriști.

Trăgătorii de elită lucrează pe baza a două echipe. Fiecare subunitate este dotată cu un Mauser 66 și o armă SG 1.

Pe timpul acţiunii, fiecare grupă este coordonată prin radio. Astfel, orice intervenţie poate fi condusă central.

Pentru a face parte din grupa trăgătorilor de elită este necesar să dispui de calităţi personale deosebite. Rezistenţa, tenacitatea („sîngele rece"), dar şi capacitatea de a acţiona rapid şi, mai ales, tragerea cu rezultate foarte bune constituie criteriile pentru trecerea luptătorilor în categoria trăgătorilor de precizie. Programul de pregătire trebuie să ofere trăgătorilor situaţii de foc şi de luptă din toate poziţiile posibile, inclusiv în condiţii de suprasolicitare şi stress. Foarte eficient pentru practica tragerilor se dovedeşte a fi skeet-ul (tragerea asupra talerelor), prin care reflexele trăgătorului sînt puse la o probă dură. „De fapt — se afirmă în procesul de instruire — recurgerea la împuşcături este doar ultima din posibilităţile de care trebuie să se facă uz".

5. Intervenţia tactică cu ajutorul elicopterului.

Un punct esenţial în instruirea formaţiunii „G.S.G.-9" îl constituie intervenţia tactică cu ajutorul elicopterului. În acest caz, antrenamentul urmăreşte pregătirea luptătorilor de a efectua acţiuni de atac cu ajutorul elicopterului pentru a se crea posibilitatea intervenţiei rapide a grupelor speciale de intervenţie. În acest scop, „G.S.G.-9" dispune de următoarele tipuri de elicoptere: „BELL UH-1 D" — pentru transport şi intervenţie tactică; „BELL 212" (o versiune îmbunătăţită a primului tip) şi „AS-330 PUMA" — pentru transport. Cu aceste mijloace, comandourile speciale pot executa în orice moment luarea cu asalt a teraselor, acoperişurilor şi a pistelor necirculabile. Dacă structura terenului nu permite elicopterului un contact nemijlocit cu pămîntul, „coborîrea" specialiştilor antiterorişti se efectuează fără probleme. În acest scop a fost dezvoltată şi antrenată tehnica specială a coborîrii pe frînghii.

Echipa de combatanţi a „G.S.G.-9" coboară pe frînghie, cu tot echipamentul de luptă asupra ei, de la o înălţime de 40 m, din elicopter şi este în stare ca în mai puţin de 18 secunde să atingă pămîntul.

Demn de semnalat, în privinţa planificării posibilităţilor tactice de intervenţie a elicopterelor în scopuri operative, este faptul că toate programele privind comportamentul în orice situaţie extremă sînt elaborate şi experimentate direct de către unităţile în cauză.

Şi în acest sector s-a recurs, desigur, la experienţa altor ţări, dar, în ceea ce priveşte modalitatea practică de valorificare a acestor experienţe în domeniul planificării şi manevrelor tactice, s-a ţinut cont de situaţiile specifice Republicii Federale Germania. Această concepţie reclamă o conducere tactică elastică şi un contact permanent între unităţile care acţionează în aer şi pe sol. Chiar şi urmărirea cu elicopterul a „autorilor care fug de la locul faptei" face parte din programul de antrenament al formaţiunii „G.S.G.-9". De asemenea, este exersat şi atacul cu ajutorul elicopterului, luptătorii trăgînd cu automatele din uşile deschise ale elicopterelor, cota de ochire în această situaţie fiind, de obicei, foarte înaltă : 85%.

6. „G.S.G.-9" este alcătuită numai din voluntari.

Membrii „G.S.G.-9" sînt, fără excepţie, voluntari, recrutaţi din alte unităţi din structura „Apărării frontierei". Condiţia de bază — voluntarul să fi făcut cel puţin un an serviciul în cadrul „Apărării frontierei". Candidaţii potenţiali sînt supuşi, timp de două zile, în cadrul unei unităţi din St. Augustin (în apropierea Bonn-ului), unui test special, deosebit de greu. Componentele decisive le constituie calităţile fizice şi psihice ale viitorilor membri ai „G.S.G.-9". Mai precis, examenul constă dintr-o consultare medicală, un test psihologic, verificarea performanţei într-o oarecare ramură sportivă şi dintr-o discuţie personală, rolul esenţial în selecţionare avîndu-l componenta psihologică. Nu sînt acceptate în cadrul unităţii elemente sadice ori care au plăcerea să tragă nebuneşte. Sînt selecţionaţi oameni disciplinaţi, raţionali. Atracţia pe care o exercită activitatea „G.S.G.-9" asupra multor candidaţi rezidă în instruirea tehnică complexă şi cunoştinţele ce se dobîndesc aici, ce se dovedesc a fi foarte utile, atunci cînd vine timpul să părăseşti formaţiunea (posibilităţi de angajare şi promovare în alte organe ale poliţiei).

7. Sistemul de conducere şi rolul comandantului.

Cel care a primit sarcina, în anul 1972, de la fostul ministru de interne, Hans-Dietrich Genscher, să înfiinţeze o unitate de elită antiteroristă, a fost Ulrich Wegener. Sarcina, desigur, n-a fost uşoară, dar, cu elan şi multă tenacitate, s-a ajuns la o concepţie clară şi la un sistem perfecţionat, alcătuit din 178 luptători.

Ulrich Wegener lucrează în cadrul „Apărării frontierei federale" din anul 1958. După ce a ieşit ofiţer, şi-a desfăşurat activitatea în diverse formaţiuni de apărare a frontierei. Între anii 1970—1972 a activat ca ofiţer de legătură al „Apărării frontierei federale" cu biroul ministrului de interne.

Wegener este un tip foarte dîrz şi ferm în a-şi susţine ideile atunci cînd este vorba de reputaţia formaţiunii „G.S.G.-9". El trece — în ţară şi în străinătate — drept un excelent expert militar. Numeroase lucrări privind armatele lumii umplu rafturile bibliotecii sale. Posedă cunoştinţe profunde despre sistemele de arme moderne, în special despre cele care sînt folosite în lupta antiteroristă şi obişnuieşte să afirme : „Tot ceea ce este nou în tehnică mă fascinează. În domeniul combaterii terorismului trebuie să fii permanent la cel mai înalt nivel tehnic".

Preocuparea stăruitoare a lui Wegener şi a oamenilor săi o constituie pregătirea continuă. Cadrele de conducere au absolvit cursurile la diferite centre de pregătire din străinătate, printre care şi la Academia F.B.I. din Quantico (S.U.A.). Ei analizează toate cazurile de luări de ostatici de pînă acum şi încercările diferitelor forţe speciale de eliberare a acestora. Au fost reproduse profilurile autorilor actelor de terorism, a fost analizat comportamentul ostaticilor şi imitată tehnica forţelor de intervenţie străine în toate aceste cazuri. Timp de cinci ani a pregătit Wegener echipa sa pentru ziua „X". La Mogadiscio şi-a demonstrat valoarea !

8. Operaţiunea „Strafexpedition".

La data de 13 octombrie 1977, după decolarea de pe aeroportul Palma de Majorca, a fost deturnat de pe traiectul spre Frankfurt, avionul de pasageri al Companiei „LUFTHANSA". La bordul avionului se aflau 82 pasageri şi 5 membri ai echipajului.

Comandoul, format din 4 persoane de origine arabă (doi bărbaţi şi două femei), a cerut, în schimbul eliberării ostaticilor şi predării avionului, punerea în libertate a 9 deţinuţi din închisorile din R.F. Germania, printre care figura şi Andreeas Baader, şi a altora 2 aflaţi în închisoare în Turcia.

Avionul s-a aflat în mîinile teroriştilor timp de 120 de ore, urmînd o rută sinuoasă de peste 9.000 km, cu aterizări şi decolări succesive de pe mai multe aeroporturi, cum sînt : Roma, Larnaca (Cipru), Bahrein, Dubay, Aden şi Mogadiscio, cu încercări de a ateriza şi pe alte aeroporturi, dar fără a obţine permisiunea (Beirut, Damasc, Bagdad, Kuweit, Amman şi Riad).

După ce, timp de 4 zile, autorităţile vest-germane au încercat, prin negocieri, să determine comandoul să elibereze ostaticii şi să restituie aeronava, au trecut la aplicarea planului de acţiune prin forţă.

Grupul de intervenţie aparţinînd unităţii specializate vest-germane „G.S.G.-9", în timp de 17 minute, a dus la bun sfîrşit operaţiunea.

În după-amiaza zilei de 17 octombrie 1977, statul major operaţional antiterorist, aflat în turnul de control pe aeroportul din Mogadiscio, a primit de la Bonn semnalul : intrare în acţiune a comandoului „G.S.G.-9" ! Din statul major al acţiunii făceau parte Hans-Jurgen Wischnnewski, ministru la cancelaria federală, Gerhard Boeden, şeful secţiei antiteroriste din cadrul „Oficiului judiciar federal" (B.K.A.), Ulrich Wegener, comandantul formaţiunii „G.S.G.-9" şi psihologul în probleme de poliţie, Wolfgang Salewski.

Comandantul Wegener, împreună cu forţele de securitate somaleze, a studiat, mai întîi, valorile tactico-operative ale terenului, pe baza cunoştinţelor respective elaborînd planul de intervenţie care cuprindea :

— încercuirea de către unităţile de comando somaleze a întregului teren de intervenţie ;

— intrarea în acţiune a trăgătorilor de elită şi a unităţilor de cercetare ale formaţiunii „G.S.G.-9" ;

— punerea la dispoziţia statului major a unei unităţi de legătură sub comanda ofiţerului transmisionist ;

— apropierea de obiectiv a unităţilor de asalt şi a tehnicienilor ;

— acţiuni de manevră, executate de unităţile somaleze, în scopul derutării teroriştilor ;

— asaltarea avionului ;

— evacuarea ostaticilor.

Desfășurarea acțiunii :

17.30: Un avion special al companiei vest-germane „LUFTHANSA", avînd la bord 60 de luptători din „G.S.G.-9", aterizează pe aeroportul din Mogadiscio, la o distanță de 2.000 m față de avionul deturnat.

Membrii „G.S.G.-9" se pregătesc de luptă : își scot armele (arme de precizie : Mauser 66, G3-SG1, MP-5 ; aparatură cu raze infraroșii pentru acțiuni nocturne «ochi de bufniță» ; luminatoare pentru ochire la distanță ; pistoale tip „Smith et Wesson" 38 — special și pistoale P9S ; peste jean-jacket au îmbrăcat veste blindate).

18.30: Pregătirile sînt încheiate. Are loc o ultimă discuție asupra acțiunii. Se revede încă o dată ordinul de luptă.

22.05: Unitatea de cercetare și a trăgătorilor de elită, sub comanda adjunctului „G.S.G.-9", intră în dispozitiv, iar unitatea de legătură rămîne la dispoziția comandamentului acțiunii.

22.25: Se stabilește legătura cu comandamentul acțiunii. Forțele de cercetare raportează primele rezultate ale investigațiilor.

23.15: Începe înaintarea spre obiectiv a unității de asalt și a tehnicienilor.

23.30: Este ocupată prima porțiune de teren tactic. Comandantul „G.S.G.-9" ordonă comandanților unităților să pătrundă în terenul de acțiune. Cercetașii raportează că în cabina avionului deturnat se aud mișcări ale teroriștilor.

23.50: Încep acțiunile de derută inițiate atît de comandamentul acțiunii aflat în turnul de control, cît și de forțele de securitate somaleze. Militarii somalezi aprind un foc de surcele la 100 m, în fața avionului deturnat „LANDSHUT". Teroriștii se adună în cabină pentru a observa focul.

23.52: Membrii „G.S.G.-9" se apropie din spatele avionului și ocupă poziții sub aripile avionului.

00.05: Teroriștii, așa cum li s-a comunicat prin radio din turnul de control, așteptau sosirea membrilor Baader eliberați din închisoare, care, chipurile, se aflau în drum spre Somalia. Wegener a dat comanda decisivă : „GO !". Fără cel mai mic zgomot, scările de metal, prevăzute cu înveliș de cauciuc, sînt fixate la cele patru uși de ieșire în caz de urgență. La cuvîntul „Feuerzauber", sub comanda directă a lui Wegener, luptătorii „G.S.G.-9" pătrund în avion.

00.06: Prin radio se face prima comunicare turnului de control : „Operațiunea a început !" Grenade speciale, britanice, puse la dispoziție de „Special Air Service Truppe" (S.A.S.) sînt aprinse. Aceste grenade luminoase, de surpriză, cu puterea lor de 50.000 wați, asurzesc, prin zgomotul produs, și orbesc (pentru o clipă) pe teroriști. Corpurile explozive, lungi de 95 cm, cu diametrul de 8 cm, sînt alcătuite dintr-un material moale de magneziu, care produce o lumină rece, țipătoare, și din fulminat de argint, care produce zgomot. Doi teroriști opun rezistență în cabină, dar sînt eliminați. Se comunică turnului : „am stabilit controlul asupra avionului".

00.07: Începe evacuarea ostaticilor aflați în partea din spate a avionului, în timp ce în cabină lupta continuă.

00.11: O teroristă deschide, din compartimentul de clasa I, focul asupra luptătorilor care veneau dinspre cabină și dinspre coada avionului. Lovit de două gloanțe, un terorist aruncă o grenadă de mînă în cabină, care explodează sub un scaun. Lovit de alte împușcături, teroristul mai aruncă o grenadă de mînă, care rănește ușor mai mulți ostatici. Din toaleta aflată în spatele avionului, o teroristă trage asupra luptătorilor din „G.S.G.-9".

00.12: Se comunică turnului : „Sfîrșitul acțiunii". Patru teroriști au fost uciși, ostaticii au fost eliberați, trei dintre aceștia au fost răniți, iar un luptător a fost atins ușor de un glonț inamic.

Înainte de a se pleca în misiune, fiecare membru al comandoului a exersat și s-a antrenat pînă la detaliu pentru „o misiune grea", jucîndu-se, în prealabil, un întreg scenariu. S-a învățat mult din experiența israelienilor care, în mai 1972, au asaltat cu succes un avion. Asta nu înseamnă că s-a copiat în mod necritic întreaga experiență israeliană. Ea a fost analizată și îmbunătățită în unele detalii. Pentru că un lucru este cert : din punct de vedere tactic-operativ, lupta împotriva pirateriei aeriene este una dintre cele mai grele misiuni. Un atac fulger pretinde oameni stăpîniți, disciplinați. Apropierea de obiectiv trebuie să se facă fără cel mai mic zgomot. Următorul pas îl formează „deschiderea neconvențională a ușilor". Și acest lucru a fost mai întîi deprins într-un antrenament adecvat, respectiv pe un avion de același tip.

În timp ce avionul special „LUFTHANSA" transporta comandoul „G.S.G.-9" spre Somalia, în servieta comandantului in-

terventiei se aflau planurile exacte ale avionului deturnat (tip BOEING-737).

După darea ordinului de atac, sînt decisive pătrunderea în avionul stăpînit de teroriști, capacitatea de a deosebi, în cîteva secunde, cine sînt ostaticii și care sînt teroriștii, precum și exterminarea rapidă a piraților. Armele folosite în acest scop trebuie să nu lase adversarului nici o șansă de a riposta. Gazele lacrimogene, grenadele-ceață și alte produse ale industriei chimice sînt mijloace valoroase în acțiunea unităților de asalt. „G.S.G.-9" a fost pregătită pentru toate aceste detalii. Nimic — pe timpul antrenamentelor — n-a fost lăsat pe seama întîmplării.

Succesul repurtat atît de guvernul vest-german, într-o asemenea situație, cît și de comandoul „G.S.G.-9" a pus în evidență două învățăminte importante pentru viitor : 1) pe lîngă un concept politic clar într-o acțiune militar-polițienească de acest fel hotărîtoare sînt disciplina, stăpînirea de sine, „războiul psihologic al nervilor" și tactica tergiversării ; 2) pentru operațiuni de acest gen trebuie să se dispună de unități bine instruite și conduse cu competență, calificate din punct de vedere tactic, tehnic și motivațional, pentru a-l putea neutraliza și lichida pe adversar rapid și fără urmări grave pentru ostatici.

MAREA BRITANIE — SERVICIUL SPECIAL AL AERULUI (S.A.S.)

1. Constituirea Serviciului Special al Aerului.

Serviciul Special al Aerului, creat în timpul celui de-al II-lea război mondial, avea în acea vreme misiunea de a organiza și executa ambuscade și sabotaje pentru slăbirea capacității de acțiune a armatelor dușmane și crearea unui dezechilibru psihic în rîndul acestora.

După anul 1970, Serviciul Special al Aerului a primit sarcini cu caracter antiterorist, îndeplinind o seamă de misiuni specifice. Acțiunile sale s-au soldat, în multe cazuri, cu succese. Totodată, cadre cu experiență ale Serviciului Special al Aerului au acordat asistență de specialitate în pregătirea forțelor de șoc antiteroriste ale unor state, ca : S.U.A. și R.F. Germania. De asemenea, pe plan conceptional, au asigurat sprijinul organelor vest-germane în salvarea celor 87 de ostatici, pasageri ai unui avion „LUFTHANSA", deturnat la 13 octombrie 1977, la puțin timp după decolarea de pe aeroportul Palma de Majorca.

Printre misiunile speciale încredințate Serviciului Special al Aerului se află și protejarea aeroporturilor. Ca urmare, în ultimii ani, echipe constituite din cadre ale acestui serviciu au studiat, la fața locului, particularitățile fiecărui aeroport aflat pe teritoriul englez, inclusiv pistele de zbor, stabilind punctele posibile de acoperire a forțelor S.A.S. și de protejare a avioanelor în cazul unor eventuale acțiuni de intervenție și neutralizare a teroriștilor care recurg la acțiuni împotriva obiectivelor aviației civile.

În practica antiteroristă, Serviciul Special al Aerului folosește, de asemenea, în mod frecvent, combinații și acțiuni de dezinformare, studiate în detaliu, care, alături de măsurile spe-

cifice, concură la atingerea scopului propus. Este semnificativă, sub acest aspect, acțiunea care a avut loc în anul 1977, cînd un cetățean iranian, Saed Madid, a deturnat un avion britanic de pe ruta Manchester-Londra, pretinzînd o importantă sumă drept răscumpărare și o escală a avionului la Paris.

Serviciul Special al Aerului a deghizat, cu rapiditate, aeroportul londonez Stansted într-un „aeroport francez", determinînd aterizarea aeronavei și arestarea teroristului.

2. **Selecționarea și instruirea cadrelor acestei formațiuni.**

Viitorii luptători sînt supuși la cele mai grele exerciții încă din luna a doua : instruirea lor durează doi ani și este considerată — sub raportul tacticii utilizate și al gradului de dificultate — ca deosebit de temeinică și profundă, neîntîlnită pînă în prezent. Selecția și instruirea cuprind 6 etape, astfel :

Etapa I. În această etapă se realizează antrenamentul simplu de acomodare și inițiere pentru a se asigura că din punct de vedere potențial cei selecționați vor corespunde exigențelor etapelor următoare. Cei care nu oferă garanția practică că în etapele viitoare se vor situa la nivelul solicitărilor sînt scoși din rîndul cadrelor Serviciului Special al Aerului.

Ca urmare, în această primă fază se organizează marșuri a căror distanță crește de la o zi la alta, luptătorii purtînd rucsacuri grele și armament. Greutatea raniței — inițiale are 12,5 kg — crește proporțional cu numărul marșurilor.

Cadre de conducere ale Serviciului Special al Aerului acordă importanță deosebită mersului pe jos și canotajului. La acest nivel de pregătire, candidaților li se prezintă aspecte privind interferențele activității S.A.S.-ului cu sarcinile specifice unor posibile misiuni.

Pentru a se asigura o riguroasă selecție, în etapa I de instruire se recurge — fapt devenit tradițional — la două exerciții-test complexe. Astfel, viitorii luptători trebuie să parcurgă în marș, printr-o mlaștină, distanța de 15—20 mile (o milă = 1 609,3 m) pînă la un punct de întîlnire dinainte fixat, unde ar urma să se îmbarce în camioane. Dar, odată ajunși la acest punct, li se comunică că trebuie să parcurgă încă 10 mile. În aceste condiții, întotdeauna cîțiva dintre can-

didați renunță să continue acțiunea. Acesta este de fapt un test — capcană, întrucît după parcurgerea a încă două mile, sînt preluați de camioane și transportați la sediul unității.

Etapa a II-a. În această etapă, fiecare zi de antrenament începe la ora 4 (dimineața) și se sfîrșește la orele 22.30 sau chiar mai tîrziu, pentru a reîncepe a doua zi în zori.

Scopul acestui antrenament — care durează 21 de zile — constă într-o intensă pregătire fizică și psihologică, încheindu-se cu un „marș de rezistență".

Acest test deosebit are menirea de a asigura o riguroasă selecție în rîndul viitorilor luptători, întrucît, date fiind condițiile specifice de desfășurare și gradul înalt de dificultate a probelor, reușesc să le realizeze integral numai cei cu aptitudini deosebite. Din practica organelor engleze rezultă că, în fiecare serie, în medie 4—6 persoane sînt nevoite să abandoneze testul. Este evident acest fapt, de vreme ce distanța minimă ce trebuie parcursă în teren muntos atinge 40 de mile în 20 ore. Dacă se au în vedere erorile de citire a hărții și condițiile meteo, distanța poate fi în realitate mult mai lungă.

Etapa a III-a. Proba cea mai dificilă și în același timp cea mai controversată este marșul de 3 săptămîni și poate fi sintetizată în cuvintele : „luptă-supraviețuire". Pe întreaga sa perioadă, candidații sînt suprasolicitați atît psihic, cît și fizic, fiind supuși unor exerciții specifice pentru a fi în măsură să lupte, la nevoie, în spatele liniilor inamice.

Testul respectiv urmărește folosirea de către viitorii luptători a posibilităților de supraviețuire oferite de condițiile concrete în care sînt nevoiți să lupte : consumul de alge comestibile, ciuperci, plasarea de capcane pentru procurarea cărnii etc.

Acestei faze îi urmează o aplicație practică pe timpul căreia luptătorul petrece cîteva zile și nopți fără adăpost, pîndit, de „soldați" pentru a-l captura. În timpul antrenamentelor, viitorii luptători sînt supuși la noi eforturi, îndeosebi psihice, cum sînt : purtarea unei glugi timp de mai multe ore, liniște totală și tortură psihologică. Obiectivul acestor „interogatorii" este de a-i determina să divulge date și informații cu privire la operațiunile la care participă și natura acestora. Pentru a-i forța să facă „destăinuiri" luptătorii sînt aruncați din camionul care îi duce la locul „interogatorului", direct pe asfaltul șoselei de către cei care i-au „capturat".

Cei ce rămîn nevătămați vor fi nevoiți să stea 8 ore într-o baltă înainte de a fi interogați. Interogatoriul este organizat

de aşa manieră încît „captivii" au impresia că vor fi atacaţi, din moment în moment, de un ciine Labrador. Concomitent, într-o cameră alăturată, se aud — fiind simulate — bătaia unui om şi zgomotul produs de apa unui robinet.

La elementele acestui proces de pregătire se mai adaugă un vagon şi o cale ferată. După o acţiune de epuizare, luptătorii sînt legaţi cu cătuşe de calea ferată. Apropierea unui tren, căruia „prizonierii" îi simt vibraţia, creează o panică deosebită în rîndul lor, şi a „soldaţilor" ce i-au capturat. Cînd trenul se apropie, „soldaţii" cer „prizonierilor" să sară, pentru a-şi apăra viaţa.

Vagonul nu le va produce nimic pentru că va trece pe o altă linie alăturată. Reacţiile viitorilor luptători sînt diferite : unii trag mîinile pentru ca vagonul să le taie numai cătuşele ; alţii se aşează într-o anumită poziţie pentru a pierde doar o mînă, iar alţii se lungesc, pur şi simplu, peste linia ferată, cuprinşi de furia neputinţei. Toţi sînt convinşi că este cu adevărat un pericol real şi nu o simplă încercare de a le controla stăpînirea de sine. Celor care reuşesc să depăşească aceste faze de selecţie şi antrenament — al căror număr se estimează între 5—17 dintr-o sută — li se înmînează uniforma şi bereta S.A.S., de culoarea nisipului, precum şi insigna reprezentînd pumnalul cu aripi.

Etapa a IV-a. În această etapă are loc instruirea intensivă, de specialitate, a luptătorilor. Ei pot opta pentru oricare din cele 4 specialităţi în care sînt instruite trupele ce fac parte din Serviciul Special al Aerului. În funcţie de alegerea făcută, luptătorii sînt echipaţi pentru : mari altitudini şi cădere liberă cu paraşuta ; operaţiuni amfibii cu vase mici, bărci sau chiar submarine ; alpinism, incluzînd căţăratul pe stînci, pe gheaţă şi operaţiuni în timp de iarnă ; misiuni pe teren cu maşini LAND-ROVER de construcţie specială.

Mulţi dintre membrii S.A.S. care ar participa la operaţiuni în ţările nordice pot cu uşurinţă să traverseze teritoriul acestor state folosind schiul. Dealtfel, unul dintre cele 4 grupuri îşi antrenează luptătorii în Norvegia.

Fiecare grupă (cuprinzînd 15 luptători şi un ofiţer), indiferent de rolul tactic pe care îl are, este alcătuită de aşa natură încît fiecare component să fie specializat în unul sau mai multe domenii, pentru a suplini eventuala lipsă a unor luptători.

Etapa a V-a. Se urmăreşte, cu precădere îmbunătăţirea deprinderile şi cunoştinţelor luptătorilor, astfel încît unul din 4 membri, dislocaţi, spre exemplu, într-o ţară unde au loc lupte, să se descurce foarte bine sub toate aspectele.

În această etapă au loc cursuri intensive de limbi străine. O atenţie deosebită se acordă însuşirii limbii arabe, a celor vorbite de popoarele din Asia, din ţările scandinave, şi bineînţeles, din Europa.

Se însuşesc, de asemenea, la un nivel înalt, tehnici de luptă şi abilităţi de performanţă. Printre acestea se află şi folosirea pistolului automat într-un cadru restrîns, delimitat.

Obiectivul acestui curs, de 6 săptămîni, în care se consumă circa 1200—1500 cartuşe de fiecare om, este de a-i învăţa pe luptători să pătrundă într-o încăpere şi să neutralizeze persoanele din interior. Este obligatoriu ca fiecare ţintă să fie lovită cu cîte două gloanţe în piept, de la o distanţă maximă de 20 yarzi (un yard = 0,914 m). Această tehnică se realizează prin folosirea unei case special construite în care luptătorul dă năvală continuu, rostogolindu-se şi pe pămînt dacă se impune, fără însă a pierde din vedere că trebuie să ochiască cu precizie. Schimbarea, în timpul acţiunii, a încărcătorului şi remedierea incidentelor de tragere constituie, de asemenea, teme de instruire.

Pentru a se asigura un antrenament mai realist au fost elaborate noi metode de pregătire : s-au introdus ţinte ce par să tragă asupra trăgătorului ; se folosesc ţinte sau trăgători inofensivi, apărînd la întîmplare, în încadramentul uşilor sau ferestrelor clădirilor ; unele grupe se atacă reciproc, utilizînd gloanţe de ceară pentru a deprinde atît arta tirului, cît şi pe aceea a autoapărării.

Contra terorismului urban se foloseşte intensiv o nouă tehnică de antrenament, bazată pe tirul asupra ţintelor foarte aglomerate, proiectate fie de un proiector de cinematograf, fie de un proiector cu diapozitive, pe un ecran special cu mai multe straturi. Cînd se trimite o lovitură în ecran, lumina slabă radiază prin orificiul produs de glonţ, indicînd astfel cu claritate precizia sau eroarea tirului. Rotaţia diverselor straturi ale ecranului şterge evidenţa loviturii glonţului.

Folosirea explozivilor este o altă metodă utilizată în pregătirea cadrelor S.A.S. Tehnici avansate sînt însuşite de luptători pentru a fi în măsură să confecţioneze capcane explozive, să cunoască o mare varietate de explozivi şi să folosească mecanisme pentru declanşarea în diverse condiţii a exploziei.

Etapa a VI-a. Luptătorul este inclus în această etapă în una din cele patru formaţiuni specializate, care fiecare cuprinde 78 de persoane. În orice moment, grupuri ale acestei formaţiuni pot fi dispersate în diverse zone ale lumii pentru a executa misiuni antiteroriste.

La Hereford — unde se află sediul S.A.S. — există, de asemenea, şi alte grupe care desfăşoară activităţi specifice. Aceste grupe includ cadrele de decizie, de operaţii şi evaluare (studiază noile echipamente şi armamente), pe cele care realizează planuri operaţionale şi cele ce culeg informaţii.

3. Acţiunea de salvare a ostaticilor de la Ambasada Iranului din Londra.

În ziua de 30 aprilie 1980, orele 11,30, cinci persoane înarmate au pătruns prin forţă în clădirea ambasadei Iranului din Londra, după ce au luat ca ostatic poliţistul britanic care asigura paza misiunii diplomatice.

Teroriştii, care, după ocuparea ambasadei, s-au prezentat ca fiind arabi-iranieni din Kurdistan, au sosit la sediul oficiului diplomatic pe jos, din direcţii opuse, avînd asupra lor armament, muniţie şi explozivi, ascunse în îmbrăcăminte şi în bagajele de mînă.

Membrii comandoului şi-au motivat prezenţa în zonă, faţă de organele de ordine care asigură paza în perimetrul ambasadelor, prin aceea că, fiind cetăţeni iranieni, doresc să viziteze misiunea diplomatică a ţării lor, pentru a-şi rezolva unele probleme personale legate de şederea pe teritoriul Angliei.

După pătrunderea în ambasadă, teroriştii au reţinut ca ostatici toate cele 22 persoane care se aflau în acel moment în clădire (20 diplomaţi şi funcţionari iranieni, inclusiv ambasadorul, alte persoane, precum şi 2 corespondenţi ai postului de televiziune BBC, prezenţi pentru a obţine viză de intrare în Iran), comunicînd prin telefon revendicările lor :

— eliberarea a 91 de conaţionali aflaţi în detenţie în închisori din Iran şi aducerea lor la Londra ;

— acordarea autonomiei provinciei Kurdistan.

În finalul comunicării, purtătorul de cuvînt al comandoului a declarat că membrii acestuia fac parte din grupul „Moudjaheddine Al Nasser“ şi, prin acţiunea lor, vizează în special obţinerea eliberării deţinuţilor politici arestaţi la Abadan şi

Ahwaz. Membrii comadoului au cerut ca revendicările să le fie satisfăcute în 24 de ore, menţionînd că, în caz contrar, vor ucide toţi ostaticii şi vor arunca în aer clădirea ambasadei. Totodată, au cerut să li se pună la dispoziţie un avion pentru a părăsi capitala britanică împreună cu unii dintre ostatici.

Reporterii canalului de televiziune BBC au trimis la redacţie, la cererea comandoului, un telex prin care membrii acestuia prezintă scuze poporului şi guvernului britanic pentru atacul comis asupra ambasadei Iranului.

Imediat ce acţiunea a devenit cunoscută (după 30 de minute de la declanşarea ei), forţe ale armatei şi poliţiei au înconjurat clădirea ambasadei iraniene şi au interzis circulaţia pe străzile din apropiere, iar cadrele Serviciului Special al Aerului au fost alertate.

Ca urmare, unul din membri comandoului a declarat, telefonic, biroului agenţiei France Presse că, dacă forţele de poliţie britanice vor încerca eliberarea ostaticilor, imobilul va fi aruncat în aer, iar persoanele reţinute vor fi ucise.

În acest context, Ministerul de Externe britanic a trimis un mesaj urgent guvernului iranian, informîndu-l despre hotărîrea Marii Britanii de a „rezolva incidentul grabnic şi, pe cît posibil, fără victime“.

Un mesaj asemănător a fost trimis preşedintelui iranian, Banisadr, de către premierul englez Margaret Thatcher.

Guvernul iranian a anunţat, în cursul aceleiaşi zile, că nu intenţionează să cedeze pretenţiilor ocupanţilor ambasadei şi a avertizat guvernul britanic că poartă întreaga răspundere pentru soarta ostaticilor. Totodată, şi-a exprimat deplinul acord faţă de măsurile pe care autorităţile engleze preconizează să le întreprindă pentru rezolvarea situaţiei.

În aceeaşi zi, la orele 16,20, după 4 ore şi 50 de minute de la ocuparea ambasadei, a fost eliberată secretara III a reprezentanţei diplomatice, care, datorită stării nervoase accentuate, a leşinat.

În urma îmbolnăvirii, în ziua de 1 mai, orele 11,15, unul dintre reporterii britanici a fost pus în libertate, cu 15 minute înainte de expirarea termenului ultimatumului (ora 11,30). Dealtfel, teroriştii au prelungit cu încă 2 ore acest termen, dar şi după expirarea acestuia în ambasadă a continuat să fie linişte. Termenul limită a fost din nou amînat, fără a se specifica durata acestuia.

În seara zilei de 3 mai, orele 19,00, alți doi ostatici au fost puși în libertate : soția unui cetățean tanzanian și un bărbat de naționalitate iraniană. Cu acest prilej, membrii comandoului, au menționat, din nou, că ostaticii se vor afla în siguranță atîta timp cît poliția britanică nu va întreprinde măsuri de eliberare a acestora prin forță.

În seara zilei următoare, la orele 20,10, un alt ostatic a fost pus în libertate : un ziarist sirian care era suferind.

Punerea în libertate a celor 5 ostatici este considerată ca fiind rezultatul negocierilor inițiate de poliția britanică.

La scurt timp după ocuparea ambasadei Iranului, între orele 14,00 și 15,00, negociatori ai Scotland-Yard-ului au intrat în contact cu membrii comandoului, în vederea obținerii eliberării ostaticilor.

La început negocierile au avut loc prin telefon, iar ulterior prin megafoane și mesaje scrise.

În timpul contactelor, specialiștii organelor britanice de securitate, concomitent cu examinarea cererilor membrilor comandoului, au încercat să-i determine să renunțe la pretențiile avansate.

Ca urmare a refuzului guvernului iranian de a satisface solicitările membrilor comandoului, în ziua de 2 mai, teroriștii au cerut oficialităților iraniene să poarte negocieri referitoare la cererile lor prin intermediul ambasadorilor la Londra ai Irakului, Iordaniei și Algeriei.

În cursul zilei următoare, ministrul iranian al afacerilor externe, S. Ghotbzadeh, a respins și această solicitare a comandoului, declarînd că eventuala participare la negocieri a Irakului este refuzată de Iran, întrucît ambasadorul acestei țări la Londra este implicat în atacul asupra ambasadei iraniene.

La scurt timp însă, demnitarul iranian a menționat că guvernul țării sale este dispus să accepte medierea ambasadorului Algeriei în încercarea de a se pune capăt situației de la ambasada sa din Londra. El a declarat că nu va ceda pretențiilor comandoului și că personalul diplomatic din ambasadă i-a făcut cunoscut că, dacă situația impune, este gata să moară, fiecare considerîndu-se ca un adevărat martir al revoluției.

De asemenea, a subliniat din nou că răspunzător de acțiunea acestui comandou se face Irakul, precizînd, totodată, că „teroriștii au primit arme pe căi diplomatice irakiene".

Concomitent, Marea Britanie și-a rechemat ambasadorul de la Teheran. S-a apreciat că rechemarea pentru consultări a ambasadorului britanic din Iran s-a datorat îngrijorării Angliei în ce privește securitatea reprezentanței sale diplomatice din Teheran, în urma evenimentelor de la Londra.

În acest context, negociatorii poliției britanice au reluat contactele cu teroriștii, în cursul zilei de 3 mai, insistîndu-se asupra necesității „eliberării fără violență a ostaticilor".

Potrivit aprecierilor poliției britanice, de această dată teroriștii au avut o atitudine calmă și rațională, fapt ce a contribuit la o mai bună înțelegere între cele două părți negociatoare.

În ziua de 4 mai, guvernul englez a început negocieri și la alt nivel, în scopul deblocării situației. Astfel, secretarul adjunct de la Foreign Office, Douglas Hurd, s-a întîlnit cu reprezentanții diplomatici la Londra ai Iordaniei, Kuweitului și Siriei, analizînd eventualele modalități potrivit cărora diplomații în cauză ar putea interveni, la cererea comandoului, în negocieri.

În cursul dimineții zilei de 5 mai, în timpul negocierilor, organele de poliție au sesizat că teroriștii sînt foarte obosiți și iritați, apreciindu-se că este un moment favorabil pentru a se acționa în vederea rezolvării situației.

Pentru modul deosebit de rapid în care au acționat — zecimile de secundă fiind în multe cazuri hotărîtoare — și curajul lor individual, cei 12 membri ai echipei S.A.S., împărțiți în 4 grupe, care au luat parte la intervenție, au fost supranumiți „forța de reacție rapidă".

Două grupe, plasate în spatele ambasadei, pe acoperiș, au avut sarcina cea mai dificilă. Folosind tehnica alpinistă, cele șase cadre ale S.A.S. trebuiau să coboare în viteză, pe frînghii, și să aterizeze pe terasa din grădină, precum și pe balconul de la etajul I. Erau echipați cu rame special confecționate, avînd dimensiuni de 4/2 picioare (aproximativ 1,20/0,60 m), învelite cu exploziv plastic pentru a fi folosite la distrugerea grilajelor ferestrelor. De asemenea, aveau asupra lor grenade de consternare, cunoscute și sub denumirea de „grenade zgomot-lumină" ; două astfel de grenade urmau să fie aruncate în interior înainte de a se pătrunde prin forță.

Concomitent, în baza planului de intervenție, al treilea grup urma să ia cu asalt intrarea principală. Doi membri ai grupului erau dotați cu o ramă explozivă pentru a distruge fereastra de la primul nivel, folosind un fitil calculat pentru 10 secunde. Pentru a amplifica starea de derută și surpriză, cele două încărcături explozive trebuiau detonate simultan.

În acest cadru al situației, planul de acțiune prevedea ca cei 12 membri ai S.A.S. să urce la etajul I al clădirii, unde se presupunea că se aflau ostaticii, ținuți în două camere separate.

Membrii echipei S.A.S. erau înarmați cu pistoale mitralieră de producție vest-germană „Heckler et Koch", precum și cu pistoale „Browning", calibru 9 mm. Orice opoziție, după spusele conducătorilor S.A.S., trebuia înlăturată.

La orele 19,20, opt persoane din grupul de asalt care acționa în spatele ambasadei au ieșit, una cîte una, printr-o fereastră a acoperișului unei clădiri alăturate, și s-au cățărat pe acoperișul înclinat al reprezentanței diplomatice iraniene, după care, pe frînghiile fixate de coșurile acesteia, au executat coborîrea pe terasă și pe balconul de la etajul I. S-a apreciat — chiar de către alpiniști — că procedeul a fost foarte inteligent realizat.

Totuși, nenumăratele ore de antrenament de acest gen nu s-au dovedit suficiente, la un moment dat existînd riscul de a se compromite acțiunea. La orele 19,26, primii doi au trecut peste marginea acoperișului și au început coborîrea. Unul dintre luptători a lovit, din greșeală, cu un bocanc, și a spart o fereastră de la un etaj superior celui la care urma să aibă loc pătrunderea, ceea ce putea conduce la anularea efectului surpriză.

Primii doi au ajuns pe terasă, iar următorii doi — care au folosit aceleași frînghii — s-au oprit pe balcon.

Prin microreceptoarele plasate lîngă ureche și ascunse vederii de măștile ce le purtau, au fost înștiințați să acționeze de urgență fără a mai aștepta echipa care urma să declanșeze acțiunea în fața ambasadei. În acest moment s-a mai petrecut un lucru neprevăzut : unul din membrii celei de-a treia perechi de coborîtori a rămas suspendat de frînghie și se balansa în aer, fără ajutor, datorită blocării unui scripete. Dacă ar fi fost detonate ramele cu încărcături explozive, acesta putea fi mutilat sau ucis de explozie. Pentru a evita un accident, au pătruns în interior prin spargerea ferestrelor, iar cei doi aflați pe terasă, prin aruncarea în interior a unei grenade de consternare, care a explodat în holul central al scării interioare.

Patru din cei cinci teroriști păzeau ostaticii la etajul II. Șeful grupului terorist, strigat de ceilalți cu numele de Oan, avînd o barbă proeminentă, îmbrăcat cu un hanorac de culoare verde-olive, se afla la etajul I cu polițistul ostatic Trevor Lack (n.n. cel care asigurase paza ambasadei) și inginerul de sunet al BBC-ului, Simeon Harris.

În clipa în care echipa S.A.S. a declanșat atacul, teroristul a alergat la fereastra din spatele clădirii pentru a-l preîntîmpina, iar cînd primul membru al grupului S.A.S. a apărut, acesta a îndreptat spre el pistolul mitralieră. Înainte însă de a trage a fost lovit cu pumnul de polițistul Lack. Membrul S.A.S. a năvălit în cameră și în cîteva secunde Oan a fost făcut inofensiv.

Harris a alergat în camera din față fără să știe că o a treia echipă era pe punctul de a arunca în aer fereastra acesteia, folosind rama cu încărcătură explozivă. Harris a deschis obloanele camerei, care era neluminată, și a văzut un membru S.A.S. pe care l-a asemănat cu un om-broască, ce îi făcea semne disperate de a se retrage. Cîteva momente mai tîrziu, încărcătura a explodat și a treia echipă a pătruns în interior prin sfărîmături și fum.

Deși una din echipe era încă ocupată cu deblocarea coechipierului atîrnînd de frînghie și aflat în pericol de a arde din cauza incendiului izbucnit, opt membri S.A.S. se aflau deja în interiorul ambasadei. Singurul lor obiectiv era să salveze ostaticii.

La etajul al II-lea, ostaticii se aflau într-o avansată stare nervoasă. Ei auziseră zgomotul de geamuri sparte, apoi pe cel produs de explozia grenadei de consternare la parter. Cele patru femei, păzite de un terorist, au izbucnit în țipete, care au fost reperate de microfoane ale televiziunii aflate la distanță mare.

În camera telexului se aflau cei 15 ostatici, bărbați, păziți de un alt terorist. În momentul în care s-au auzit zgomotele produse de asaltul echipei S.A.S., la parterul imobilului, au sosit încă doi teroriști pentru a asigura paza acestora.

Dr. Gholam Ali Afrouz, însărcinatul cu afaceri al ambasadei, a relatat astfel cele petrecute : „Eram așezat și priveam spre ușă. Unul dintre teroriști mă privea, iar ceilalți doi se plimbau agitați prin cameră. Nu eram conștient sută la sută pentru că tocmai îmi pierdusem cel mai bun prieten, Abbas Lavasani (n.n. fusese împușcat). Unul dintre teroriști mă ținti și trase. Fața îmi sîngera, așa că m-am întins pe jos și mi-am acoperit-o cu o cîrpă. Apoi m-au împușcat în picioare".

Nu poate exista o explicație rațională a faptului că teroriștii au început să tragă în ostatici, în acea fază a acțiunii, dar este cert că ei au lovit trei dintre aceștia : Samad Zadeh, adjunctul atașatului de presă, care a murit ; Abbas Fallahi, portarul ambasadei, care a declarat că o monedă de 50 cenți din buzunarul drept de la piept a deviat glonțul, scăpînd cu viață ;

Gholam Ali Afrouz, despre care se crede că era cea mai importantă persoană politică din ambasadă şi, mai devreme, se oferise, pe timpul asediului, ca „martir pentru Islam".

Se pare că sînt unele inadvertenţe în ceea ce priveşte ordinea strict succesivă a faptelor petrecute în această cameră a ambasadei. Pentru a lămuri aceste lucruri, s-au luat declaraţii unui număr de patru ostatici : Dr. Gholam Ali Afrouz, Abbas Fallahi, Muhamad Nashir Farugi, un indian naturalizat în Anglia, şi Ron Morris, şofer englez, care lucra la ambasadă de 33 de ani. Nici unul din ei nu a putut da o explicaţie clară faptului că teroriştii au oprit focul. Cea mai simplă explicaţie ar fi aceea că atît ei, cît şi ostaticii au fost aruncaţi la pămînt de cea de-a doua explozie a grenadei lansate de membrii S.A.S. Cu mici diferenţe de detaliu, ostaticii intervievaţi au avut aceeaşi părere şi asupra următorului eveniment — abandonarea armelor de către terorişti. După cum relatează Abbas Fallahi, „teroriştii îşi pierduseră capul ; le-am spus că nu are nici un sens şi ar fi mai bine să abandoneze armele. Ei ne-au ascultat şi noi am aruncat armele lor pe fereastră". După o altă explicaţie, ei şi-au aruncat singuri armele pe fereastră, iar cartuşele le-au pus pe podea, apoi au început să strige în limba farsi : „ne predăm..., ne predăm" ! În acest moment membrii S.A.S. au năvălit în cameră.

„Ne-au înspăimîntat mai mult decît se poate imagina" — a relatat Abbas Fallahi. „Parcă erau marţieni, aşa îmbrăcaţi în negru din cap pînă-n picioare. Toţi am îngheţat de spaimă", a conchis el.

„Toţi stăteam culcaţi la pămînt de-a lungul pereţilor. Teroriştii se aflau şi ei cu faţa la perete. Membrii S.A.S. au început să strige : teroriştii, teroriştii ! Nimeni nu a răspuns. Nu puteam să facem nici un gest", a declarat Dr. Ezzati, consilierul de presă pe care nu-l nimerise un terorist. Tot el a arătat spre doi dintre terorişti, pe care grupul S.A.S. i-a împuşcat instantaneu, lăsîndu-le corpurile, aşa cum se aflau, cu faţa la perete.

Mohamed Farugi descrie astfel momentul : „Comandoul a pătruns în cameră şi s-a creat o confuzie generală. Fiecare striga : sînt ostatic, sînt ostatic ! sînt englez, sînt englez ! Nimeni nu ştia cum vor reacţiona şi ce avea să urmeze. Cred că între-bau cine sînt teroriştii şi cineva i-a arătat cu degetul, după care i-au împuşcat pe loc".

Este ştiut că la cartierul general al S.A.S. din Hereford se află o sală de antrenament prevăzută cu manechine şi figuri decupate din carton care reprezintă terorişti şi ostatici în situaţii similare cu cele în care s-au aflat membrii S.A.S. în acest caz real. Manechinele şi figurile pot fi aşezate în orice poziţie şi mutate în diferite locuri, iar camera poate fi umplută cu gaz sau fum. Fiecare membru S.A.S. este învăţat cum să pătrundă în cameră, să identifice teroriştii şi să-i anihileze, trebuind să execute această probă de patru ori consecutiv şi fără greşeală, pentru a se considera reuşită. Membrii S.A.S. sînt, de asemenea, instruiţi cum să acţioneze atunci cînd teroriştii s-au predat, insistîndu-se pe faptul că aceştia pot avea asupra lor ascuns, armament. Acest fapt s-a adeverit şi la ambasada iraniană din Londra, unde unul din teroriştii neutralizaţi mai avea o armă asupra lui, bine camuflată în îmbrăcăminte.

Grupul S.A.S. a avut în vedere, totodată, şi o altă alternativă : teroriştii ameninţaseră că vor arunca ambasada în aer cu o singură apăsare de buton, în care scop au plasat, peste tot, capcane explozive.

Avînd în vedere aceste aspecte, precum şi obiectivul principal al membrilor S.A.S. — eliberarea ostaticilor în viaţă — modul de acţiune al acestora apare normal şi justificat.

La încheierea operaţiunii, care a durat 11 minute, consulul general al Iranului în Marea Britanie s-a declarat deosebit de satisfăcut de modul în care forţele specializate engleze au intervenit la ambasada ţării sale din Londra pentru salvarea ostaticilor. Aprecieri asemănătoare au exprimat şi reprezentanţi ai guvernului de la Teheran.

FRANȚA — GRUPUL DE INTERVENȚIE AL JANDARMERIEI NAȚIONALE (G.I.G.N.) ȘI BRIGADA ANTICOMANDO (B.A.C.)

1. Organizare, funcționare și acțiuni.

În Franța, acțiunea de creare a unor grupuri anticomando a început după luarea de ostatici de la ambasada Arabiei Saudite la Paris, în 1972.

S-au creat două servicii : B.A.C. (Brigada anticomando), compusă din polițiști ai Brigăzii antigang (parazitism social) constituită imediat după atentatul asupra echipei israeliene la Jocurile olimpice de la München din 1972 și G.I.G.N. (Grupul de intervenție al jandarmeriei naționale), care a întreprins misiuni și în afara granițelor Franței, precum și două comandouri antiteroriste, formate în anii 1976—1977 în cadrul Poliției Naționale și Legiunii străine, subordonate Ministerului Apărării.

Grupul de intervenție al jandarmeriei naționale (G.I.G.N.) este alcătuit din 42 de luptători, selecționați în mod riguros, pe baza unor criterii deosebite. Aceștia execută zilnic un program special de antrenament în poligoane care oferă posibilități diversificate de instruire anticomando.

În pregătirea luptătorilor se pune accent pe cultivarea încrederii depline în capacitățile proprii, formate în cursul numeroaselor exerciții și antrenamente, precum și deprinderea de a acționa, de regulă, fără armă. Pentru aceasta, se perseverează în vederea însușirii perfecte a tehnicilor de luptă individuală (karate, kendo și alte metode de a lupta neînarmat).

În programul de antrenament sînt incluse : escaladări de edificii cu mai multe etaje ; deplasări rapide cu frînghiile de pe un acoperiș pe altul ; salturi din elicopter de la joasă înălțime asupra unui obiectiv indicat ; curse de natație, în cadrul cărora se ating performanțe de viteză (50 m, sub un minut) sau de rezistență (înot pe mare, pînă la 10 km) ; plonjări la adîncimi mari, fără mască de oxigen.

În cadrul instruirii sînt simulate variante posibile ale acțiunilor reale, folosindu-se toate genurile de arme din dotare, printre care : puști cu lunetă de mare precizie, pistoale, grenade cu diverse compoziții de gaze ce produc imobilizări parțiale sau totale, mijloace de autoapărare personală (veste antiproiectil, căști antișoc protectoare de foc și căldură, scuturi etc.), precum și mijloace moderne de deplasare și dirijare a acțiunilor.

Grupul de intervenție al jandarmeriei naționale se ocupă de reprimarea unor acțiuni violente, realizează intervenții în cazul de luări de ostatici politici sau acționează în străinătate, pe cînd luptătorii din Brigada antigang, aureolați de rezultatele din acțiunile de răpiri Mallet, Empain și Mesrine, se ocupă de combaterea marelui banditism și de salvarea ostaticilor care nu sînt implicați politic.

Uneori, cele două servicii cooperează direct în realizarea acțiunilor. Semnificativă în acest sens este operațiunea din Salvador. La 4 mai 1979, 16 tineri, au luat ca ostatici pe ambasadorul Franței și patru diplomați, apoi s-au închis în clădirea ambasadei din Salvador.

Guvernul francez a trimis imediat un diplomat și un comisar de la Brigada anticomando, care au cules toate datele necesare organizării operațiunii (fotografii, machete ale ambasadei). Sarcina de a realiza acțiunea a revenit Grupului de intervenție al jandarmeriei naționale. La 2 iunie 1979, în primele ore ale dimineții, luptătorii trebuiau să pătrundă în clădire. Ei au prevăzut ca cinci oameni să ajungă în mai puțin de cinci secunde lîngă ostatici. Însă, cu 24 ore înaintea orei „H", teroriștii, avertizați de prezența luptătorilor francezi, hotărăsc să se predea.

G.I.G.N. a îmbarcat într-un avion DC-8 ostaticii și teroriștii. Aceștia din urmă au fost lăsați în Panama, de unde, apoi, au fost expulzați.

De la crearea sa, la 1 martie 1974, Grupul de intervenție al jandarmeriei naționale a efectuat 71 de intervenții (în afara celor din exterior), eliberînd peste 200 ostatici, printre care și 20 copii sechestrați de un grup terorist al Frontului de Eliberare de pe Coasta Somaliei (februarie 1976, Djibouti) ; salvarea a 100 călători și 7 membri ai echipajului unui avion „Cara-

velle", aparținînd Companiei AIR-FRANCE, ținuți ostatici de un dezechilibrat mintal; a arestat 19 infractori periculoși și 6 criminali.

Membrii grupului se antrenează și trăiesc într-o cazarmă a jandarmeriei din împrejurimile Parisului. Ei pot intra în acțiune imediat ce sînt alertați. În acest scop, o echipă de 9 oameni se află în permanență în stare de alarmă, într-o sală de odihnă. Sînt buni cunoscători ai luptei corp la corp, ceea ce le permite să facă față unor situații critice chiar și fără armă.

Au în dotare pistolul „Manhurin 347", armă corespunzătoare pentru acest tip de intervenție, deoarece forța de șoc a proiectilului scoate adversarul din luptă, dar nu-l omoară. Pe lîngă aceste pistoale, G.I.G.N. mai dispune de un întreg arsenal, de la puști cu lunetă (teleobiectiv), de foarte mare precizie, pînă la mici aparate pentru introdus gaze în încăperi.

Fiecare membru al grupului face intense antrenamente, inclusiv de rezistență și îndemînare pentru a-și dezvolta puterea de reacție și reflexele, fiind în măsură să analizeze situația și să aleagă cea mai eficientă soluție.

Cîțiva membri ai Grupului de intervenție al jandarmeriei naționale deplasați în Arabia Saudită, la 23 noiembrie, după ce oficialitățile de la Riad au cerut asistență Franței pentru anihilarea rezistenței extremiștilor musulmani, care, la 20 noiembrie, ocupaseră Marea Moschee din Mecca, luînd ostatici mii de pelerini, au jucat un rol însemnat în evenimentele de la Mecca, de la sfîrșitul lunii noiembrie și începutul lunii decembrie 1979.

Cei cinci specialiști au sosit la Mecca pentru a coordona și dirija operațiunile pe care urmau să le execute soldații saudiți.

Extremiștii, în număr de aproximativ 1.500, foarte bine antrenați, organizați și dotați cu pistoale mitralieră, puști cu lunetă, spital de campanie, erau convinși că, în această perioadă de liniște și de rugăciune (începutul noului an musulman, care marchează debutul secolului XV după calendarul islamic), guvernul Arabiei Saudite nu va interveni cu trupe în interiorul moscheii.

Concomitent cu acțiunea de la Mecca sînt semnalate incidente în mai multe orașe ale țării. O bombă explodează chiar în palatul regal de la Riad.

Regele Khaled a obținut, cu toate acestea, în cîteva ore, acordul tuturor autorităților religioase pentru a-și lansa trupele la atac.

Primul șoc a fost dezastruos pentru unitățile gărzii regale: mai multe mii de morți. Extremiștii, instalați în minarete, trăgeau de la înălțime ca în niște ținte de carton la un exercițiu.

Al doilea asalt s-a soldat, de asemenea, cu morți. Numărul total al victimelor — dintre care o mare parte o constituiau pelerinii din moschee, prinși între două focuri —, s-a ridicat la peste 5.000.

Aceasta era situația la 23 noiembrie, cînd a sosit de la Paris grupul celor cinci membri ai Grupului de intervenție al jandarmeriei naționale. Primele constatări au fost demoralizatoare: trupele saudite se angajaseră în asaltul moscheii, fără un studiu prealabil la fața locului, fără un plan de acțiune.

Toate acestea, coroborate și cu faptul că extremiștii posedau foarte multe uniforme ale armatei saudite, creînd confuzie, au făcut posibil eșecul trupelor regale.

În mai puțin de o săptămînă, cei cinci specialiști francezi au reunit ofițerii saudiți pe care i-au instruit, inițiindu-i cu anumite tehnici de luptă (de exemplu, modalitatea de neutralizare a unui trăgător adăpostit).

A fost întocmit un plan detaliat al obiectivelor ce trebuiau atinse. Patruzeci de oameni, care au fost bine instruiți, urmau să dea asaltul, celorlalți trei mii de soldați saudiți revenindu-le sarcina de a înconjura moscheea.

Grupul de luptători francezi a cerut la Paris să-i fie expediat material de securitate, indispensabil oamenilor care vor da efectiv asaltul: veste antiglonț, măști de gaze speciale dotate cu pastile radio-emisie-recepție. Le-au fost trimise în plus bombe cu gaz imobilizant (C.B.) și explozivi pentru forțarea masivelor porți ale moscheii, în spatele cărora erau baricadați extremiștii musulmani.

Totul fiind pus la punct, ziua asaltului a fost stabilită pentru 3 decembrie. Mai multe atacuri simultane și coordonate s-au soldat cu un succes total.

Acest asalt, în comparație cu celelalte două anterioare, s-a efectuat fără să fie înregistrată vreo victimă printre civili, fiind ușor răniți doar circa zece soldați saudiți.

2. Cazul Empain.

Una din acțiunile teroriste comise în Franța, la soluționarea căreia și-au adus contribuția și membrii „Brigăzii anticomando" (B.A.C.), a fost răpirea, la 23 ianuarie 1978, a lui Eduardo

Jean Empain, președintele concernului franco-belgian „Empain-Scheider".

Empain, care se deplasa cu autoturismul personal, condus de șofer, spre sediul firmei, a fost silit, la scurt timp de la plecare, să frineze, întrucît strada era blocată de un motociclist.

Din două camioane cu numere de înmatriculare false, staționate în apropiere, au sărit mai mulți indivizi mascați care au asaltat autoturismul. Jean Empain a fost imobilizat, iar șoferul său, aruncat într-una din camionete, după care vehiculele angrenate în acțiune au demarat brusc.

Jean Empain a fost transportat în propria sa mașină — spre locul unde a fost ascuns —, pe care însă teroriștii au abandonat-o pe una din străzile mărginașe ale Parisului. Întreaga acțiune a durat aproximativ 60 de secunde.

Pe lingă alte măsuri, la scurt timp după comiterea răpirii, organele de poliție franceze au stabilit un sistem de legătură permanentă între familia lui Empain și Statul Major, constituit pentru depistarea teroriștilor și eliberarea ostaticului.

Cu toate acestea, nu s-a reușit să se obțină nici un fel de date sau informații care să ajute la soluționarea cazului.

După mai multe zile teroriștii au intrat, prin telefon, în contact cu familia ostaticului, solicitînd pentru răscumpărarea acestuia 8 miliarde franci francezi vechi (80 milioane franci francezi noi, aproximativ 17—18 milioane dolari S.U.A.).

Apelul telefonic a fost repetat după cîteva zile, de această dată răpitorii dorind să fixeze modalitățile concrete în care se va face plata răscumpărării, stabilind ca banii să fie duși la locul de predare de un membru al familiei.

În urma analizei cazului, Statul Major al operațiunii a ajuns la concluzia de a însărcina cu predarea sumei solicitate un ofițer al Brigăzii anticomando, căruia i-a fost atribuită calitatea de „membru" al familiei ostaticului.

Teroriștii au indicat familiei lui Jean Empain, ca loc pentru predarea sumei, o zonă în jurul autostrăzii sudice a Parisului. Totodată, au precizat că indicațiile concrete vor fi primite prin radio de membrul familiei ostaticului care va remite banii.

Ca urmare, au fost întreprinse ample măsuri de supraveghere discretă a întregii zone, fiind verificate toate ieșirile în autostradă, precum și mijloacele de comunicație.

Ofițerul Brigăzii anticomando, în chip de membru al familiei afectate de răpire, a fost dotat cu o mașină special echipată, avînd o stație emisie-recepție, cu care să intre în legătură cu răpitorii și o alta, bine mascată, pentru a avea contact permanent cu Statul Major.

Ofițerul în cauză a fost însoțit de mai mulți colegi, toți membri ai Brigăzii anticomando, dispuși în 6 autoturisme: 4 rulau în fața autoturismului său și 2 în spate. Toate cadrele B.A.C. angrenate în acțiune dispuneau de planuri detaliate ale întregii zone.

La 25 de km de Paris, în timp ce autoturismul cu ofițerul B.A.C. însărcinat cu plata răscumpărării rula pe autostradă, teroriștii au intrat în legătură cu „membrul" familiei, dîndu-i indicații cu privire la modul în care să se deplaseze. Acesta a transmis imediat indicațiile primite Statului Major și colegilor săi aflați în autoturismele din apropiere.

La puțin timp „membrul" familiei a primit ordin să oprească în dreptul unui zid construit pe autostradă împotriva zgomotului. În momentul în care a oprit mașina, doi indivizi, mascați și înarmați cu pistoale mitralieră, au ieșit printr-o ușă ce se afla în zid și s-au îndreptat spre autoturism pentru a prelua banii. Două dintre mașinile Brigăzii anticomando care rulau în față au oprit în aproape același moment, avînd loc un schimb de focuri între teroriști și membrii B.A.C., fiind ucis un terorist și altul rănit.

Supus unui amplu interogatoriu, teroristul rănit a furnizat informații utile, care au condus la rezolvarea cazului, fiind, totodată, determinat să solicite celor care îl țineau ca ostatic pe Jean Empain punerea în libertate a acestuia. La mai puțin de 2 ore, fostul ostatic a anunțat telefonic familia că se află în libertate.

În urma măsurilor complexe întreprinse de organele franceze, s-a reușit identificarea locurilor în care a fost reținut ca ostatic Jean Empain, fiind arestate încă 4 persoane care participaseră la acțiune.

AUSTRIA — COMANDOUL DE INTERVENŢIE AL JANDARMERIEI (G.E.K.)

Mai multe evenimente teroriste petrecute în Austria (luarea de ostatici în Marchegg, atacul asupra Conferinţei miniştrilor O.P.E.C., sustragerea de documente de identitate în alb de la o unitate de poliţie, răpirea în scop de extorcare a bancherului Palmers etc. ...) au făcut dovada că nici această ţară nu este ocolită de „terorismul din import" şi nici de cel autohton [1]. Cazul Schleyer din R.F. Germania a fost factorul hotarîtor în a se adopta decizia înfiinţării unei unităţi speciale competente de combatere a terorismului.

Ministrul de interne federal, Erwin Lanc luînd în considerație elementele menţionate, a prezentat guvernului o concepţie atotcuprinzătoare de prevenire şi represiune a unor cazuri de terorism. Punctul de pornire al acestei concepţii l-a constituit înfiinţarea „Comandoului de intervenţie al jandar-

[1] Anul 1977 a fost marcat în Austria de producerea mai multor infracţiuni soldate cu luări de ostatici. Pentru rezolvarea lor s-a apelat la „G.E.K". Iată cum s-au derulat aceste cazuri :

— la 25 iunie 1977, la Salzburg, după comiterea unui furt cu mîna înarmată la un birou de schimb, cei doi autori iau ostatic pe casier. Sub ameninţarea cu uciderea acestuia, infractorii reclamă o sumă de bani şi o maşină. După 29 ore de la producerea acţiunii membri ai „G.E.K." eliberează ostaticul şi capturează pe atentatori ;

— în ziua de 9 noiembrie 1977, proprietarul reţelei comerciale „Palmers" din Viena, Walter Palmers, a fost răpit de doi terorişti, în momentul cînd îşi parca autoturismul în faţa domiciliului, solicitîndu-se pentru eliberarea sa 50 milioane şilingi. În urma intervenţiei membrilor „G.E.K.", Walter Palmers a fost eliberat în noaptea de 13 spre 14 noiembrie ;

— la 12 decembrie 1977, este răpită o femeie de la domiciliul său din Viena, transportată cu maşina şi ţinută ascunsă de 3 infractori periculoşi înarmaţi. Autorii sînt capturaţi şi arestaţi de forţe ale „G.E.K." în momentul încasării răscumpărării.

meriei" (G.E.K.) pentru sarcini represive şi „Grupa de intervenţie a lucrătorilor judiciari" (K.E.G.) pentru misiuni preventive, precum şi alte acţiuni importante, ca : numeroase cursuri de pregătire în toate domeniile organelor executive, discuţii de cooperare cu reprezentanţi ai mijloacelor de informare în masă, informarea şi instruirea persoanelor deosebit de periclitate şi, în sfirşit, intensificarea colaborării directe cu organele specializate din R.F. Germania, Elveţia, Italia, mai ales în domeniul urmăririi peste frontieră a cazurilor aflate în atenţie.

La 1 ianuarie 1978, „G.E.K." a fost reactivat ca un organ pentru securitatea internă, nemijlocit subordonat Ministerului de Interne federal. Pe linia securităţii publice, „G.E.K." este subordonat directorului general pentru securitatea publică, iar în probleme de serviciu intern, Comandamentului central al jandarmeriei. „Comandoul de intervenţie al jandarmeriei" (G.E.K.) este similar cu un „comandou al jandarmeriei de land".

Zona de acţiune a formaţiunii antiteroriste „G.E.K." o constituie întregul teritoriu federal. Sarcinile concrete ale „G.E.K." rezultă din instrucţiunile generale şi speciale ale directorului general pentru securitatea publică şi se referă la următoarele probleme :

— planificarea, pregătirea, executarea şi valorificarea acţiunilor speciale împotriva celor ce încalcă şi viciază ordinea de drept, care, prin ameninţarea şi săvîrşirea unor infracţiuni grave (luarea de ostatici, deturnări de avioane şi şantaj), urmăresc să realizeze unele obiective politice, financiare ori personale ;

— instruirea şi perfecţionarea pentru intervenţie ;

— asigurarea securităţii emigranţilor evrei care trec prin Austria pentru a se stabili în Israel ;

— executarea, după caz, a sarcinilor de securitate pe aeroportul Schwechat ;

— executarea, ori de cîte ori este nevoie, a sarcinilor de securitate cu prilejul vizitelor de stat (în cazul unor riscuri de securitate pentru oaspeţii oficiali).

Pentru organizarea şi dotarea „G.E.K." au fost alocate fonduri corespunzătoare. Formaţiunea dispune de o staţie modernă de transmisiuni cu tot echipamentul tehnic necesar, locuri pentru cazare şi petrecerea timpului liber. Caracterul de cazarmă este completat cu o atmosferă de „locuinţă comună" fapt care, din punct de vedere psihologic, se răsfrînge pozitiv asupra activităţii zilnice a lucrătorilor formaţiunii.

Sarcinile de serviciu ale membrilor formațiunii sînt foarte pretențioase și realiste, de aceea activitatea acestora este incompatibilă cu fanteziile, visarea și aventura. Selecția cadrelor este foarte riguroasă. Pentru „G.E.K." se aleg cadre din efectivul jandarmeriei, care dispun de o instrucție completă, o bogată experiență practică și o bună condiție fizică. Candidații trebuie să aibă cel puțin vîrsta de 22 și cel mult 45 ani. Condițiile admiterii : inteligență, fermitate și responsabilitate, spirit camaraderesc, sportivitate, sănătate și disciplină. Cei ce poartă ochelari, diabeticii și alcoolici sînt excluși de la început din competiție. Candidaților li se cere, de asemenea, să posede, obligatoriu, carnet de conducere categoria B și de preferință, categoria A, să poată suporta zborul cu avionul sau elicopterul, să fie buni trăgători și să nu fi fost pedepsiți pentru abateri disciplinare.

Odată întrunite aceste condiții, candidații sînt supuși testării psihologice, întrucît psihologia și conducerea oamenilor sînt elemente fundamentale în organizarea și activitatea „G.E.K.".

În ceea ce privește structura și atribuțiile formațiunii antiteroriste „G.E.K.", Ministerul de Interne federal s-a inspirat din modul de organizare a unor unități speciale de același fel din străinătate (R.F.G., Elveția, Anglia). Din punct de vedere organizatoric și funcțional, „G.E.K." este similar cu „Grupa de apărare a frontierei vest-germane" (G.S.G.-9), însă este complet adaptat situației geopolitice naționale și specificului politico-infracțional, ceea ce face ca instruirea și dotarea acestuia să aibă caracteristici aparte.

Folosirea experienței altor țări în acest domeniu și-a dovedit valabilitatea din punctul de vedere al economisirii de timp și de mijloace financiare. Astfel, unele teste, cunoștințe și experiențe au fost împrumutate de la „colegii de peste frontieră" (n.n. R.F.G.). În ceea ce privește dotarea, „G.E.K." folosește veste blindate englezești, căștile sînt de proveniență israeliană (care, în special pentru parașutiști, se dovedesc deosebit de practice, asigurînd protecția antiglonț și mobilitate în mișcare, la ele putînd fi adaptată și aparatură de transmisiuni). Uniforma din dotarea armatei și armele „Sturmgewehr 77" corespund pe deplin acțiunilor „G.E.K.".

Nu există timpi morți în pregătirea profesional-operativă a lucrătorilor din „G.E.K.". Intervenția, pregătirea pentru intervenție și perfecționarea continuă se împletesc reciproc, iar serviciul este asigurat pe timp de 24 de ore. Se pune un accent deosebit pe cunoașterea teoretică și practică a măsurilor de salvare a vieților umane și pentru propria securitate. Reacția rapidă și corectă este sistematic antrenată, la fel ca pregătirea teoretică.

Programul de învățămînt este alcătuit din 10 puncte : *a)* tactica de intervenție ; *b)* sistemul de arme, muniție și explozivi ; *c)* psihologia ; *d)* cunoașterea aparatelor tehnice ; *e)* instrucția focului ; *f)* instruirea pe elicopter ; *g)* executarea serviciului special ; *h)* pregătirea fizică ; *i)* tehnica radio și auto ; *j)* exercițiile de intervenție, inclusiv în munți.

La 1 septembrie 1978, „G.E.K.", a dobîndit actualul nivel de încadrare și dotare : cei 130 de luptători (voluntari, din toate landurile, cu excepția Carintiei) au o medie de vîrstă de 33 de ani. Timpul maxim de la darea alarmei pînă la pornirea în acțiune este de 10 minute, lucru realizat, zi și noapte, prin probe de alarmare. Practic, în timp de două ore „G.E.K." poate fi prezent pentru operații în orice loc de pe teritoriul Austriei. În acest scop, formațiunea dispune de autoturisme „Mercedes 250", elicoptere și autoturisme de cîmp din dotarea Ministerului de Interne federal și a armatei federale.

În afară de aceasta, pentru a face față oricărei situații tactico-strategice, „G.E.K." este supus unui program complex de exerciții de luptă și antrenamente. Astfel, fiecare luptător repartizat grupei de intervenție trebuie să se antreneze, de patru ori pe săptămînă, pe o pistă de 472 metri lungime, cu 20 de obstacole (pereți de anvelope, galerii de tîrîre, cățărarea pe scări de sfoară), cu întregul echipament din dotare. De asemenea, se fac exerciții de tragere cu pistoale, automate și puști, judo, luptă corp la corp, marșuri alpiniste, coborîri de pe stînci și acoperișuri în rapel, ori din elicoptere. În cadrul unor exerciții speciale de intervenție se organizează cercetarea („trecerea prin sită") unor clădiri „conspirative", blocări de străzi, dezarmarea suspecților.

BELGIA — ESCADRONUL SPECIAL DE INTERVENȚIE (E.S.I.)

Existența în Belgia, în special în capitală, a sediilor Pieței Comune, NATO-ului, EURATOM-ului, a aeroportului internațional „Zavantem" cu intens trafic diplomatic, a determinat autoritățile belgiene să adopte măsura înființării unei unități speciale cu atribuții pe linia prevenirii și reprimării actelor teroriste. În cadrul acestei unități un rol aparte revine „Escadronului special de intervenție" (E.S.I.), format din circa 100 cadre, condus de comandantul „Legiunii mobile".

Escadronul special de intervenție este organizat pe grupuri specializate : un grup de luptă ; un grup tehnic ; un grup care îndeplinește misiuni de escortă și protecție antiteroristă a unor înalte personalități aflate pe teritoriul Belgiei.

Efectivele acestor grupuri sînt compuse, de regulă, din trăgători de elită și cadre instruite în domeniul luptei corp la corp, tehnicii de cățărare și pătrundere în clădiri, manipulării încărcăturilor explozive și intervenției din elicoptere.

În cadrul pregătirii și instruirii cadrelor „Escadronului special de intervenție" se pune accent pe mărirea capacității de efort și rezistență, în condiții de dificultate sporită, pentru a putea răspunde nevoilor de intervenție operativă în situații dintre cele mai diverse. Membrii „E.S.I." sînt instruiți și dotați corespunzător pentru a putea executa misiuni antiteroriste atît pe teritoriul Belgiei, cît și în afara granițelor țării.

Pe lîngă mijloacele tehnice și armamentul modern aflate în dotarea „Escadronului special de intervenție", membrii acestuia posedă permanent asupra lor, între altele, și un gaz paralizant netoxic care, pulverizat de la distanța de un metru, provoacă pierderea cunoștinței timp de 1—2 minute ; permițînd astfel neutralizarea teroriștilor.

„Escadronul special de intervenție" și-a probat capacitatea de luptă în acțiunea de urmărire și identificare, în orașele Antwerpen, Bruxelles și Lütic, a autovehiculelor cu încărcături explozive care fuseseră furate de teroriști din Olanda. De fapt, exploziv din această sursă, înaintea declanșării operațiunii, s-a folosit la 25 iunie 1979, la Oburg, în atentatul nereușit impotriva generalului american Alexander Haig, excomandantul suprem al forțelor NATO din Europa. Automobilul său, care trecuse peste o încărcătură explozivă, a fost grav avariat, dar generalul american a scăpat nevătămat.

O altă operațiune la care a participat „Escadronul special de intervenție" a dus la anihilarea unui grup terorist, la 16 aprilie 1979, care viza distrugerea unui avion al companiei „EL-AL", pe aeroportul „Zavantem" din Bruxelles. Teroriștii intenționau să atace avionul israelian pe pistă, imediat după aterizarea acestuia.

Fiind urmăriți de grupul specializat din „Escadronul special de intervenție", teroriștii au renunțat la atacarea avionului, după ce au aruncat o bombă și o grenadă, pe care le aveau asupra lor, în sala de tranzit a aeroportului. În urma exploziei au fost rănite 11 persoane. Cei doi teroriști din grupul de acțiune au fost anihilați și arestați.

Atacul a fost revendicat de organizația propalestiniană autointitulată „Martie Negru". În legătură cu acest atentat, un purtător de cuvînt oficial al Organizației pentru Eliberarea Palestinei a declarat că „O.E.P. denunță acest atac, în care nu este implicată". El a mai precizat că nu cunoaște organizația care și-a asumat responsabilitatea atentatului de la Bruxelles.

SPANIA — SUBUNITĂȚI ANTITERORISTE : „GRUPUL SPECIAL DE ACȚIUNE“ (G.E.O.) ; „ARMATA UNITĂ RURALĂ“ (U.A.R.).

Escaladarea acțiunilor teroriste de către organizațiile extremiste din Spania, în special organizația separatistă bască — E.T.A., ramura politico-militară, a impus cu necesitate luarea unor măsuri ferme de către autoritățile spaniole. Transpunerea în viață a acestor măsuri a fost impulsionată de tentativa de conspirație împotriva premierului Adolfo Suarez, eșuată în 1979.

Astfel, au fost selecționați aproximativ 200 de trăgători de elită care au fost instruiți pentru acțiuni antiteroriste sub directa îndrumare și supraveghere a unor specialiști, făcînd parte din grupul antiterorist vest-german „G.S.G.-9“, și au fost repartizați în două grupuri egale, cu sarcini distincte :

— „Grupul special de acțiune“ (G.E.O.), subordonat poliției naționale, care asigură permanent securitatea primului ministru și a altor persoane oficiale ;

— „Armata unită rurală“ (U.A.R.), subordonată Gărzilor civile (jandarmeria spaniolă). Devenită operațională începînd din august 1979, U.A.R. este specializată în lupta antiteroristă propriu-zisă. Membrii acestui comandou au fost supranumiți „super durii“. Ei practică, cu aceeași îndemînare și eficiență, karate, judo sau box francez. Sînt buni cățărători și scufundători subacvatici. Știu să conducă orice tip de autovehicul, de la motociclete pînă la șalupe și blindate. De asemenea, posedă cunoștințe de topografie, transmisiuni și limbi străine (inclusiv dialectul basc).

În dotarea fiecărui membru al acestui comandou se află o mică valiză pe care o poartă în permanență asupra lor. Ea conține : o vestă antiglonț, un pistol calibru 38 mm, un pistol mitralieră „M.F.S.“ cu amortizor de zgomot, o mască de gaze, corzi pentru escaladare, un radio-telefon, o cască, cinci grenade și muniție.

Membrii U.A.R. evită să apară în public, iar prezentarea lor în presă și la televiziune este interzisă.

Prima acțiune antiteroristă de anvergură a acestui comandou a avut loc la mijlocul lunii octombrie 1979, cînd, în decurs de 3 zile, au fost arestate 438 de persoane, din care o mare parte sînt acuzate de apartenență la grupări extremiste și de comiterea unor acțiuni teroriste.

Printre acestea figurează și 20 de conducători ai organizației „Grupurile revoluționare antifasciste — 1 Octombrie“ (G.R.A.P.O.), în frunte cu șeful acesteia, Jose Maria Sanchez Casas, teroristul cel mai căutat din Spania.

În cursul acțiunii au fost descoperite : un important material incluzînd un fișier detaliat cu privire la peste 300 personalități spaniole vizate de extremiști ; arme, explozivi și aparataj electronic.

Spre sfîrșitul lunii martie 1980, autoritățile de la Madrid au hotărît să trimită membrii comandoului antiterorist U.A.R. în Țara bascilor.

Totodată, generalul Carlos Saenz de Santamaria a fost investit cu puteri depline în lupta antiteroristă din Țara bascilor. El a preluat conducerea atît a U.A.R. cît și a întregului aparat polițienesc din această regiune.

Luarea acestor măsuri a fost determinată, printre altele, și de atentatul singeros comis la 1 februarie 1980 la Lequeito (provincia Biscaya) în care extremiști ai organizației separatiste basce — E.T.A. au tras asupra unui convoi militar și au ucis 6 membri ai Gărzii civile.

În cadrul acțiunilor întreprinse au fost arestate 13 persoane suspectate de a fi membre ale E.T.A., învinuite de asasinarea a 20 de persoane, inclusiv doi militari.

Între cei arestați se află Jose-Ignacio Aramayo Egurrola, acuzat de comiterea mai multor acțiuni teroriste în Țara bascilor.

Totodată, au fost descoperite o vilă transformată în închisoare a teroriștilor, precum și mari cantități de explozivi și

planuri detaliate prin care se pregătea o nouă ofensivă împotriva centrelor turistice, în vara anului 1980, printre care Marbella, Malaga, Puerto Bonus.

Se consideră că a fost distrusă infrastructura organizației separatiste basce — E.T.A., ramura politico-militară, în provinciile Asturia, Valencia și Andaluzia.

Tot ca urmare a acestor acțiuni antiteroriste întreprinse la sfîrșitul lunii martie 1980, 1670 pistoale calibru 22 mm au fost ridicate în momentul descoperirii unei fabrici clandestine de armament, la 5 km de Madrid. Cei doi proprietari ai fabricii, membri ai unei organizații de extremă dreaptă, au fost arestați.

TERORISMUL ȘI COMANDOURILE MILITARE DE ELITĂ. COMANDOUL „RANGER" AL ARMATEI S.U.A.

Cercetarea și analiza fenomenului terorist, cu care se confruntă tot mai frecvent comunitatea internațională, în raport cu concluziile rezultate din acțiunile de comando militare întreprinse în secolul XX, au condus la cristalizarea unor opinii în rîndul specialiștilor militari, potrivit cărora „conflictul de mică intensitate", cum au denumit ei terorismul, ar putea fi folosit, în viitor, pentru desfășurarea unor acțiuni militare specifice, cu un caracter aparte.

În acest sens, se apreciază că folosirea unor grupări teroriste — din cele ce acționează în prezent pe plan mondial — sau crearea, pe aceeași structură, a unor forțe speciale, de tip comando, care să facă parte din forțele armate, instruite și antrenate corespunzător, în măsură să surprindă adversarul prin rapiditatea și precizia loviturii, pot rezolva misiuni dintre cele mai diverse, cum ar fi : declanșarea unei stări de tensiune, de afectare a climatului social, într-o țară inamică, distrugerea moralului și producerea unui dezechilibru psihic în rîndul forțelor adverse, acte de sabotaj, distrugeri, incendii, alte asemenea acțiuni de natură a îngrădi posibilitățile de autoprotecție și de a reduce capacitatea ofensivă a acestui stat.

Ideea este dusă chiar mai departe, apreciindu-se că guvernele, fiind instrumentele de exercitare a puterii, ar putea folosi aceste forțe pentru a-și anihila adversarii, asigurîndu-și astfel șansa de a subzista încercărilor forțelor de opoziție de a prelua puterea.

Ca urmare, punctul de vedere al specialiștilor militari conduce spre ideea utilizării terorismului, a acestui „surogat de război" — cum sînt tentați să-l denumească —, ca modalitate viitoare de acțiune militară, întrucît asigură un succes rapid,

obținut prin angajarea în „luptă" a unei părți relativ mici din capacitatea de ripostă a statului, necesitînd o investiție cu mult mai redusă decît aceea cerută de purtarea unui război convențional.

Este semnificativă sub acest aspect aprecierea unui ofițer superior israelian, care a menționat că „înainte de războiul purtat de Israel în anul 1973, statul evreu a plătit în oameni și bani, pentru realizarea măsurilor defensive și ofensive luate împotriva a cel mult cîteva sute de teroriști, de 40 de ori mai mult decît a costat războiul de 6 zile din anul 1967 [1].

Specialiștii militari consideră că eficiența forțelor speciale de comando este determinată de calitățile luptătorilor, selecționați pe baza unor norme riguroase, care trebuie să posede un complex de aptitudini și să reunească un ansamblu de sentimente proprii, specifice oamenilor „tari", de pregătirea fizică și psihică, precum și de starea lor morală. Acest fapt permite ca misiuni, uneori inacceptabile pentru o parte a membrilor societății, atît datorită modului de desfășurare, cît mai ales urmărilor lor, să fie realizate de grupuri mici de luptători cu o relativă ușurință.

Deși acțiunile militare de comando și mai ales cele ce vizează sabotajul, acțiunile subversive și raidurile fulger nu sînt de dată recentă, ele se bucură în prezent de o altă apreciere, în consens cu noile stări conjuncturale, fiind organizate într-un mod superior, iar forțele de șoc structurate astfel încît să răspundă pe deplin cerințelor noi puse în fața lor.

Conducătorii militari încă cu mult timp înainte au manifestat preocupare pentru crearea unor forțe speciale, care să poată executa misiuni deosebite în condiții specifice de loc și timp. Printre acțiunile forțelor de comando militare, care au avut loc în decursul secolului XX, amintim :

— debarcarea, la 27 februarie 1941, în insula Vaagso aparținînd Norvegiei, a unor comandouri engleze și norvegiene, care au dat lovituri hotărîtoare trupelor germane dislocate în zonă ;

— operațiunea japoneză kamikazes, în urma căreia forțele armate americane staționate în Okinawa, ca urmare a pierderilor suferite, au fost restructurate într-o nouă concepție ;

[1] Se cunoaște că în cadrul forțelor armate israeliene există mai multe subunități de comando, instruite și dotate pentru operațiuni fulger, de ripostă. Dealtfel, în Israel operațiunile militare de comando fac parte de mai mulți ani din activitatea de stat. În timpul războiului de 6 zile, Israelul a utilizat mai multe subunități de comando care au contribuit, în bună măsură, la succesele militare obținute de armata israeliană.

— acțiunea israeliană pe aeroportul Entebbe din Uganda, care a condus la eliberarea, în noaptea de 3 iulie 1976, a ostaticilor avionului Companiei „AIR-FRANCE", deturnat de pe ruta Tel-Aviv — Atena — Paris, cu 257 de persoane la bord.

Redăm, în continuare, structura unor forțe speciale existente în diferite țări, astfel :

1. S.U.A.

În rîndul forțelor armate americane se află două batalioane aeropurtate, dislocate în statele Georgia și, respectiv, Washington, constituite într-un comando militar de elită denumit „Ranger", două detașamente și 3 grupe speciale, aflate atît pe teritoriul american, cît și în Europa și America Latină.

Forțele speciale dislocate în Europa, și îndeosebi Detașamentul aflat în R.F.G., au în compunere persoane de origine est-europeană, care sînt instruite și antrenate pentru a fi parașutate și infiltrate în scopuri diversioniste și în dispozitivul statelor Tratatului de la Varșovia.

Totodată, în cadrul forțelor speciale americane există mai multe subunități care au misiunea de a efectua recunoașteri în zonele vizate și de a acorda sprijin unităților de șoc.

Concepția privind riposta antiteroristă a S.U.A. — prin constituirea comandoului amintit, a cărui misiune este, pe lîngă acțiunile speciale în eventualitatea unui conflict armat, protecția cetățenilor americani împotriva actelor teroriste —, a fost definitivată în luna martie 1978.

Unitatea de comando, structurată după modelul forțelor speciale vest-germane „G.S.G.-9", a fost denumită „Ranger" și este alcătuită — după cum rezultă și din cele de mai sus — din două batalioane ale forțelor armate, cîte unul pe fiecare țărm (de est și de vest) al S.U.A., fiecare cu un efectiv de 600 de luptători.

Membrii comandoului sînt instruiți complex, pe linia tuturor metodelor de luptă posibile, printre ei existînd buni cunoscători ai tipurilor de arme utilizate de diverse forțe armate străine, precum și specialiști în domeniul distrugerilor.

Comandoul „Ranger", prin modul de înzestrare, se aseamănă cu o unitate de infanterie ușoară, avînd în dotare aruncătoare de grenade M-16, mitraliere M-60, mortiere de 60 mm și arme fără recul, de 90 mm.

Comandoul „Ranger" execută misiuni antiteroriste atît pe teritoriul S.U.A., cît și în afara acestuia.

În acest cadru se înscrie și acțiunea de comando americană în Iran, denumită „Blue Light", declanșată la 24 aprilie 1980.

Operațiunea „Blue Light" a început să fie pregătită încă de la 7 noiembrie 1979.

În acea zi, la 72 de ore după luarea ca ostatici a diplomaților americani de către „studenții islamici" iranieni, o mică unitate a forțelor speciale, a căror bază se află la Fort Bragg în Carolina de nord, a fost expediată în Orientul Mijlociu, la o bază a cărei amplasare este necunoscută.

În cîteva ore, comandoul — ce cuprindea între 50 și 200 de luptători — putea fi adus, la nevoie, la distanță convenabilă pentru o eventuală operațiune în Iran.

La sfîrșitul lunii noiembrie, mai multe elicoptere Sikorsky RH-53D au fost îmbarcate la bordul portavionului „Nimitz", care a părăsit un port american pentru Oceanul Indian (insula Diego Garcia).

Dar, prima dovadă a ezitărilor președintelui Carter de a folosi forța a constituit-o faptul că comandoul aflat în Orientul Mijlociu a fost rechemat în S.U.A. la mijlocul lunii decembrie.

Ce se întîmplase ? În sînul Consiliului național de securitate s-au ivit discuții între adepții unor măsuri pacifiste, printre care și fostul secretar de stat Cyrus Vance, și susținătorii lui Z. Brzezinski, care se pronunțau pentru o lovitură prin forță. Trebuie remarcat că, la acea vreme, însuși ministrul apărării naționale, Harold Brown, aprecia că o tentativă militară va costa multe vieți. Experți ai C.I.A. estimau că jumătate din ostatici vor pieri în această operațiune.

Planul inițial nu este cel care a fost aplicat la sfîrșitul lui aprilie ; el prevedea, pur și simplu, ca 350 de pușcași marini, transportați de o escadrilă de mici elicoptere să fie debarcați la ambasadă, în timp ce avioane de vînătoare să le asigure acoperirea. Acest plan nu a primit adeziunea președintelui S.U.A., așa cum nu au fost aprobate nici altele timp de trei luni și jumătate, considerîndu-se că nu s-a ajuns la soluția cea mai potrivită.

În tot acest timp, la Fort Bragg, „Comando Delta", cum au fost denumiți oamenii colonelului Beckwith, se antrena intens pentru o operațiune de recuperare, în prezența unor specialiști vest-germani componenți ai grupului antiterorist „G.S.G.-9" (cei care au participat la operațiunea reușită de la

Mogadiscio) și englezi din cadrul S.A.S. (Serviciul Special al Aerului), experimentați în lupta antiteroristă din Irlanda de Nord.

Pe o altă bază din sudul S.U.A. se antrenau echipaje de elicoptere, efectuînd zboruri de noapte pe distanțe lungi, fără comunicații radio, aprovizionarea cu carburanți a aparatelor făcîndu-se pe întuneric.

Una din condițiile esențiale pentru reușita operațiunii preconizate era evitarea prin orice mijloace a reperării de către radarurile iraniene.

Considerînd că stadiul antrenamentelor este satisfăcător, la începutul lunii aprilie, generalul David Jones, șeful statului major al armatei S.U.A., prezintă Consiliului național de securitate un nou plan de eliberare a ostaticilor.

Pentru prima dată, fostul secretar de stat american, Cyrus Vance, a înțeles că opiniile sale privind găsirea unei soluții pașnice pentru rezolvarea situației pierd tot mai mult teren. „El a înțeles — spunea unul din asistenții săi — că președintele este tentat de o acțiune militară".

În lipsa secretarului de stat, la 11 aprilie 1980, șeful Consiliului național al apărării, Z. Brzezinski, convoacă o reuniune a acestui organism. Este momentul decisiv. După 90′ de discuții, Carter se lasă convins și are majoritatea membrilor Consiliului pentru a aproba operațiunea „Blue Light". După o pauză, Consiliul se reunește pentru încă 75′. El decide ceea ce cîțiva responsabili de la Casa Albă recunosc astăzi a fi desfășurarea unui „ecran de fum" : se va cere țărilor europene occidentale — și Carter o va face peste cîteva zile, adresîndu-se la patru televiziuni europene — să fie de acord, în cazul în care iranienii nu vor elibera ostatici pînă la mijlocul lunii mai, cu efectuarea unei operațiuni militare. Astfel, se lăsa să se creadă că pare exclusă o intervenție în forță înaintea acestei date.

Sînt necesare mai multe zile unităților ce vor lua parte la acțiune pentru a ajunge la locurile destinate ; pentru ca oamenii colonelului Beckwith să ajungă la avioanele C-130 care se află pe un aeroport în Egipt ; pentru ca elicopterele RH-53D ce se aflau pe insula Diego Garcia să fie îmbarcate pe portavionul „Nimitz" ; pentru ca cei ce vor acționa în partea a doua a operațiunii să intre în Iran sub diverse acoperiri.

Joi 24 aprilie a.c., șase avioane de transport C-130 decolează de la o bază egipteană. Trei dintre ele au fost transfor-

mate în cisterne fiind umplute cu combustibil. Celelalte transportă oamenii colonelului Beckwith. După ce au survolat Marea Roșie s-au îndreptat spre Golful Aden, aterizînd în Oman. Numele lor de cod era „Oil Bath“. Numele de cod al comandamentului de pe „Nimitz“ era „Cat-bird“.

Specialiștii au apreciat că numărul sporit al zborurilor americane în Orientul Mijlociu, datorate situației din Afganistan, va permite celor șase avioane C-130 să treacă neobservate.

În aceeași zi, la orele 18,00, cele șase avioane decolează din Oman. Totodată, cele opt elicoptere Sikorsky au decolat de pe „Nimitz“. Și unele și celelalte au rute diferite, dar astfel stabilite încît să treacă pe deasupra unor zone puțin populate.

Pentru a evita radarurile iraniene, se zboară la înălțime foarte mică.

Primul obiectiv era atingerea punctului denumit „Deșert 1“, situat la 300 km est de Teheran, unde se afla o pistă de aterizare nefolosită, construită acum cîțiva ani pentru a servi americanilor în cazul unor tulburări. După instaurarea actualului regim s-a hotărît distrugerea ei, dar pînă la acea dată pista rămăsese intactă.

În acest punct trebuiau să se întîlnească avioanele C-130 cu elicopterele.

După 800 km parcurși între portavion și locul de întîlnire, elicopterele ajungeau la limita autonomiei de zbor.

Conform planului, după aprovizionarea cu combustibil, elicopterele trebuiau să îmbarce pe cei 90 de membri ai comandoului „Delta“.

Înainte de sfîrșitul nopții, elicopterele trebuiau să ajungă la un alt punct, la cîțiva km de Teheran, protejat de priviri indiscrete pentru că se afla în munții Demavand. Elicopterele erau camuflate. Oamenii stăteau ascunși în grote din împrejurimi, petrecîndu-și toată ziua de vineri (25 aprilie) fără a se arăta.

Astfel, după strategii de la Washington, urma să înceapă a doua fază a operațiunii : 50 de agenți ai C.I.A. infiltrați în Iran și-au procurat pe diferite căi mijloace de transport — turisme, camionete, autobuze. Aceste vehicule au fost aduse în munții Demavand. În noaptea atacului, ele trebuiau să îmbarce oamenii comandourilor. Întîlnirea era fixată la un antrepozit în apropiere de Teheran, unde trebuia să aibe loc ultimul instructaj și regruparea diferitelor elemente : „Comandoul Delta“ și agenții clandestini ai C.I.A.

Asaltul trebuia să înceapă în plină noapte, în momentul cînd se presupunea că supravegherea „studenților islamici“ asupra ambasadei este mai redusă. În concepția acestei faze se află preocuparea „umanitară“ a președintelui Carter : soldații americani au primit ordinul formal — ceea ce pentru specialiștii comandourilor constituie o aberație — de a nu trage primii, mulțumindu-se doar să riposteze.

Tot succesul operațiunii se baza pe folosirea unui gaz paralizant, neutilizat pînă în prezent.

Un fost agent al C.I.A., Miles Copeland, a publicat în „Washington Star“ un articol intitulat „Ostaticii puteau fi salvați“, în care explică : „Acest gaz imobiliza toate persoanele aflate pe o rază de 200 m în jurul ambasadei. Cîteva ore mai tîrziu, singura urmă rămasă asupra celor atinși de gaz era o ușoară durere de cap“.

Pe scurt, datorită acestui gaz, asaltul ambasadei nu trebuia să prezinte nici o dificultate : cu măștile de gaz pe fețe, oamenii lui Beckwith urmau să elibereze ostaticii, în stare de inconștiență.

Venind din munții Demavand, elicopterele urmau să aterizeze, fie pe un teren de tenis al legației, fie pe terenul de fotbal Amjadieh din apropiere. Luînd cu ei diplomații eliberați, oamenii comandoului și agenții C.I.A., îmbarcați în elicoptere, trebuiau să ajungă la cele șase avioane C-130, la punctul „Deșert 2“. Elicopterele urmau să fie abandonate aici. Avioanele puteau decola spre una din țările prietene din vecinătate.

Dar, o furtună de nisip izbucnită în cursul desfășurării primei faze a acestui plan a făcut să eșueze acțiunea.

Joi, 24 aprilie, orele 23,00, la puțin timp după ce a pătruns în spațiul aerian iranian, unul din elicopterele de pe „Nimitz“ este surprins de o furtună de nisip. O supapă pentru alimentarea cu aer s-a înfundat, probabil cu nisip, iar aparatajul electronic s-a încălzit periculos. Curînd, cele două orizonturi artificiale ale sale s-au defectat. Fără nici un mijloc de a se orienta, pilotul a luat înălțime pentru a scăpa de furtună ; a reușit, dar nu a mai găsit drumul, astfel că nu i-a rămas altceva de făcut decît să se întoarcă pe „Nimitz“ De menționat că acest aparat era cel care transporta piesele de schimb ale elicopterelor.

Unui al doilea elicopter i s-a defectat sistemul hidraulic. El a aterizat dar nu a mai putut decola. Echipajul său a fost recuperat de un alt elicopter.

Este miezul nopții, ora Teheranului. Primul C-130 aterizează în punctul „Deșert 1". La bordul său se află soldații care aveau sarcina de a stabili un dispozitiv de securitate în jurul bazei provizorii. Patrulînd cu două jeepuri, ei au stabilit posturi de pază și cu pietre mari (blocuri) au ridicat un baraj pe drumul ce merge de-a lungul terenului. Ei au avut surpriza, cîteva minute mai tîrziu, de a vedea venind un autobuz. Cei 53 de iranieni care-l ocupau sînt făcuți prizonieri fără să opună rezistență. Apoi a venit un camion-cisternă urmat de o camionetă, care au forțat barajul. Soldații au tras, iar camionul a explodat. Totuși, șoferul acestuia a avut timp să sară în camioneta care a dispărut în deșert. Aceasta a constituit un moment supărător pentru că americanii se temeau că cei fugiți vor povesti întîmplarea la primul post de poliție.

Este ora 1,40 (17.10 la Washington). La „Deșert 1", patru din cele șase elicoptere fac plinul. Mai rămîn să fie îmbarcate încă două. Dar acum membrii echipajului unui al treilea elicopter constată și ei defectarea circuitului hidraulic. Acesta nu va putea pleca. Or, ținînd cont de eventualii răniți era nevoie de cel puțin șase elicoptere. Pentru siguranță, mica escadrilă de elicoptere era compusă din opt aparate. Nu au rămas decît cinci.

Prin „Nimitz", Casa Albă este prevenită. Cîteva minute înainte de ora 2,30, ora locală, decizia președintelui Carter este transmisă colonelului Beckwith : trebuie să renunțe.

La ora 3,18 s-a ordonat membrilor comandoului să părăsească elicopterele și să se îmbarce în avioanele de transport.

Pentru a termina plinul rezervoarelor sale, un elicopter trebuia să se ridice cîțiva metri, să treacă pe deasupra drumului și să ajungă din urmă, mai tîrziu, un avion cisternă. Dar, în momentul cînd s-a ridicat, rotorul său a lovit un C-130 pregătit de decolare. Paletele sale au tăiat avionul exact la joncțiunea locurilor de pilotaj cu cabina. Cinci din membrii echipajului au fost uciși, ca și trei ocupanți ai elicopterului, al cărui pilot, printr-o minune, a fost aruncat afară.

2. Alte țări.

Forțe speciale cu misiuni asemănătoare există în multe alte țări, printre care amintim : Anglia, Belgia, Israel, Canada, Olanda, Grecia, Turcia și Austria.

De pildă, armata engleză a aerului dispune de două servicii speciale de valoare batalionară, care execută un program complex de pregătire și instruire, fiind în măsură să intervină — în orice condiții —, alături sau independent de Serviciul Special al Aerului, la acțiuni din cele mai diverse, inclusiv de neutralizare, a unor elemente sau comandouri teroriste.

De asemenea, în cadrul infanteriei marine există patru forțe de șoc denumite comandouri, care execută prin rotație misiuni de intervenție în Irlanda de Nord, precum și în țările Commonwealthului.

Prezentăm, în anexa lucrării, organizarea și înzestrarea unor forțe speciale din Anglia, Israel și Canada.

De pildă, armata engleză a aerului dispune de două servicii speciale de valoare batalionară, care execută un program complex de pregătire și instruire, fiind în măsură să intervină — în orice condiții — alături sau independent de Serviciul Special al Aerului, la acțiuni din cele mai diverse, inclusiv de neutralizare, a unor elemente sau comandouri teroriste.

De asemenea, în cadrul infanteriei marine există patru forțe de șoc denumite comandouri, care execută prin rotație misiuni de intervenție în Irlanda de Nord, precum și în țările Commonwealth-ului.

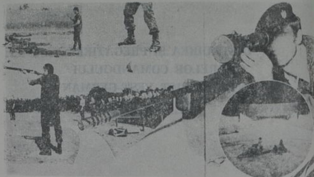
Prezentăm, în anexe lucrării, organizarea și înzestrarea unor forțe speciale din Anglia, Israel și Canada.

INSTRUIREA ȘI PREGĂTIREA CADRELOR COMANDOULUI ANTITERORIST VEST-GERMAN

G.S.G.-9

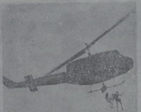

SGRENZSCHUTZ

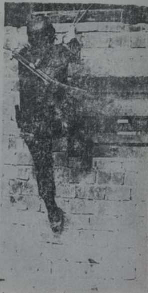

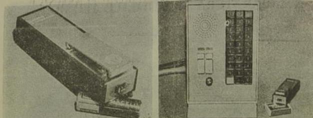

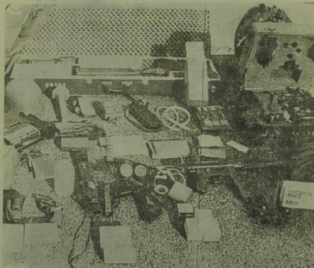

APARATURĂ ŞI MIJLOACE TEHNICE

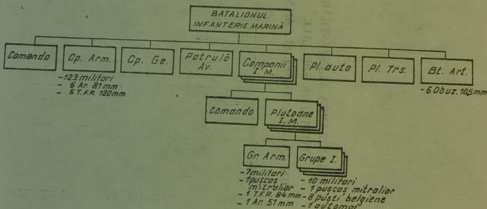

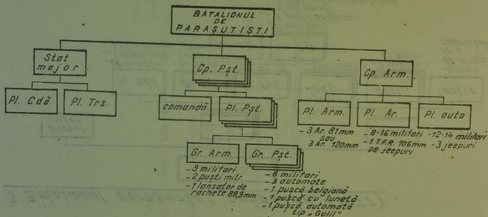

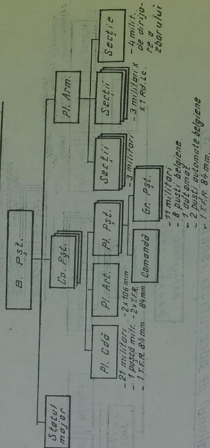
ORGANIZAREA ŞI ÎNZESTRAREA FORŢELOR SPECIALE DIN ANGLIA, ISRAEL ŞI CANADA

1. Batalionul de infanterie marină engleză (1977) („comando")

2. Batalionul de parașutiști israelian (1973)

3. Batalionul aeropurtat canadian (1977)
B. Pșt.
Statul major
Co. Pșt.
Pl. Arm.
Pl. Cdă
Pl. Art.
Pl. Pșt.
Comandă
Gr. Pșt.
Secții
Secții
Secție
- 21 militari
- 1 pușcă milit.
- 1 T.F.R. 84 mm
- 2 x 106 mm
- 2 x T.F.R. 84 mm
- 11 militari
- 8 puști belgiene
- 1 automat
- 2 puști automate belgiene
- 1 T.F.R. 84 mm.
- 3 militari
- 3 militari x 1 Rd.Lc.
- 4 milit. de dirijare a zborului

CUPRINSUL

Redactor: lt. col. ENACHE PASCALE
Tehnoredactor: plut. CÂRSTOIU DĂNUȚ

Comanda nr. 51461 Dat la cules: 27.08.1980
C. nr.: 249/1980 Bun de tipar: 17.10.1980
Lucrarea conține 72 pagini.